

ДОБРОГО ДНЯ
ЛЮДИ Й ВСЕСВІТ

ЗВЕРНЕННЯ

Доброго дня друзі, брати і сестри!

Доброго дня Люди! Доброго дня тим, у кого вже ранок, доброго ранку і тим, хто встане і прочитає це вітання.

Просимо приєднуватися до поширення цих і Ваших слів, вчинків, до поширення позитиву у побажаннях: «доброго дня», у своїх добродіяннях повсякчас. Не соромімося похвалити когось, окрилити когось за добрі справи, слова, особисто, публічно і навіть цим чи іншими способами, розповідаючи про позитивні факти і події життя, свідками, яких Ви були чи є, або чули. Цим Ви хвалите Всесвіт, Бога, Себе і інших. Зрозуміймо, що найбільше біди і найбільше доброти і миру може творити ЛЮДИНА; покладаючись на свій ум, амбіції в бажаннях вигоди і користюлюбства, чи будучи творцем доброти, справедливості, милосердя і взаєморозумілості. Тому ми просимо всіх уклінно: **СТЯЖАЙМО** свідомо духовні якості, бо якби ми не пояснювали, як би ми не бажали, як би ми не старалися, то саме за духовно багатими людьми іде всезагальна доброта, мир і радість і те матеріальне багатство, яким послуговуються всі, а така його природа і є основою тієї благо діяльності, яку ми деколи можемо бачити.

Однак зробимо омовку, що духовність не рівняється нашій належності суспільній до тієї чи іншої релігійної традиції. **ЦЕ СТАН НАШОГО ЄСТВА** (тіла, свідомого ума і душі). Духовність є у кожному із нас і вона присутня тим феноменом енергій, яку ми обумовлюємо в слові **ДУША**. Розкриваймо свої душі для добродіянь, не вичікуймо. Душа є поводитирем кожному в житті по стежках позитиву, навіть, якщо ми в халепу входимо несвідомо, то результат все одно є як найкращий з варіантів.

Плекаймо Душу!!! Просимо: приєднуйтеся до добродіянь, до поширення відомих добрих вчинків, до краси, до народних піснеспівів, бо ці діла, ці якості нашої Духовності вгамовують гнів, обиди, злобу, осудливість і всі інші не зовсім хороші справи, слова і думки, які все ще є присутніми у нашому житті. Тоді і не буде війн, тоді і гідне буде життя саме таких, які ми є. *Ми постаралися направити більше тисячі респондентам книги на духовно-пізнавальну тематику про пізнання своєї суті, своєї духовності, смислу життя, істини життя; з наявною підказкою розкрити зміст духовних якостей кожному в собі, як от доброта, любов, щастя, милосердя – так і тих проявів негативу, які все таки є присутніми в житті кожного з нас.*

Все це разом в комплексі (бо щоб пізнати і усвідомити, то бажано прочитати всі книги і зверху) дає можливість свідомо пізнати мудрість життя, його значимість для кожного з нас, в якій би формі живої істоти ми не проявлялися – і це дає нам змогу розширити можливості в творенні доброти, як перші кроки до тієї істинної любові, до самого життя, в житті і для радості життя.

Коли ми проводили дослідження, то багато людей підтверджували наявність цих знань в них без спонукань. Однак наше спілкування через книжне слово, здавалось би з активною частиною населення, не підтвердилося тими публічними їх ствердженнями навіть в тій 10% кількості респондентів, які ймовірно прочитали ці книги. Дуже сумно. Це результат нашого, кожного конкретно, в небажання, в неготовності творити **ДОБРОТУ**, йти свідомо в лоно Духовності, в лоно кращого Життя. По друге, ще великою перепорою є наш суспільний страх перед правдивістю цих слів. Це явна ознака нашої рабської психології, нашої такої поведінки.

Однак скажемо, що саме сьогодні ми можемо на таких пізнаннях змінити на краще наш спосіб життя і закласти фундамент в щасливі дні нашого потомства...

Нам сумно спостерігати цю байдужість, самовідстороненість і страх. Тут же ні на кого не потрібно впливати, доказувати, а тільки розібратися в собі – хто ми є.

Ми свідомі того, що 90% читаючих готові заперечити, то заперечуйте публічно – доказуйте, що ви праві; доказуйте, що духовності немає, доказуйте, що доброта не може бути застосовувана. Стверджуйте в діях ті духовні якості, які є в Біблії, Корані, Ведах, Гіті..., чи заперечуйте присутність Бога в наших діях, в житті рослин, тварин, вітрі, воді..., заперечуйте ці святі книги, які писали прості смертні люди. Просимо, пізнайте присутність Бога в кожному із нас, в його представнику в нас – Душі, як маленької частинки духовних якостей всезагального Духа, енергії Божественного життя, або просто визнаймо хоча б в собі, що ми в тяжкі моменти життя проклинаємо самі таке життя, такого Бога, якого ми прийняли у своє життя... Може це інший Бог – Диявол? Через яку призму фактів і дій ми це все бачимо, а інші сприймають по іншому? Запрошуємо на публічну бесіду. Бо тільки сумління совісті нас може в думках навчити жити. Думки – це теж слова із відчуттів чи сприйняття. Сприймайте слова писані оці, слова від інших, або їх результат у діях ззовні, бо все це є тільки для нас, і для нашої вибудови відносин, і для розуміння самого сенсу життя.

Хочемо публічно подякувати поширювачам описаних духовних якостей:

Лані Бришталь, Хатирі М-ва, Анні Войтенко, Жанні Кулініч, Віті Март, Тетяні Ющук, Аллі Кушнір, Наташі Ципалевій, Валентині Єлеській, Ользі Ткачук, Людмилі Харчук, Світлані Ярчевській, Ярославу Березюку, Богдану Боровському, Ніні Кляпко, Юрію Богданцю, Людмилі Бойко, Анні Нелідовій, Антону Букрею, Миколі Круку, Емілю Тер-Степаняну, Вікторії Оліферчук, Руслану Чешко, Ларисі Кошиця, Андрію Шляхті, Наталії Мельник, Інні Бардадим, Володимирі Ящуку, Людмилі Северин, Володимирі Івановичу і ще сотні другій, яких ми бачимо, як поширювачів. Просимо всіх - залучаймо до цього своїх друзів. В добру путь друзі!

Благодаримо за відгуки на публічну дяку за поширення духовних якостей, і не тільки дописувачам, а і тим, багатьом, багатьом, які творять добрі справи, мудро поводяться, розсївають радість від свого стану щастя.

Ця, особисто наша, якась чудна втомлюваність, яка появилася після написання цих книг є якоюсь нам невідомою, притаманною фізичній, чи втомлюваності нашого ума в тій радісті, в тому усвідомленні і прийнятті Духовності у свої взаємини зі Всесвітом. Можливо, із-за того, що ми багато думаємо над реалізацією, над

передачею іншим цих знань, які нам відкрилися. Вони відкрилися, як давно нам усім відомі і знайомі. Це і є наша місія в цьому житті - поширювати.

І нам приємно спостерігати таку активність і за таку жагу людей до Духовних джерел, носіями яких ми є самі - тільки зазирайте частіше на свої хороші діла, слова, думки. Благословенна Ваша турбота про Духа в собі і в оточуючому середовищі.

Ці слова, слова в книгах написаних з нашою участю сприймайте кожен по своєму і не приймайте, як запрошення до якихось релігійних об'єднань, бо Духовність є суто індивідуальною річчю у всьому живому. Людина не виняток, тому цю Духовність слід узріти в собі і розвивати.

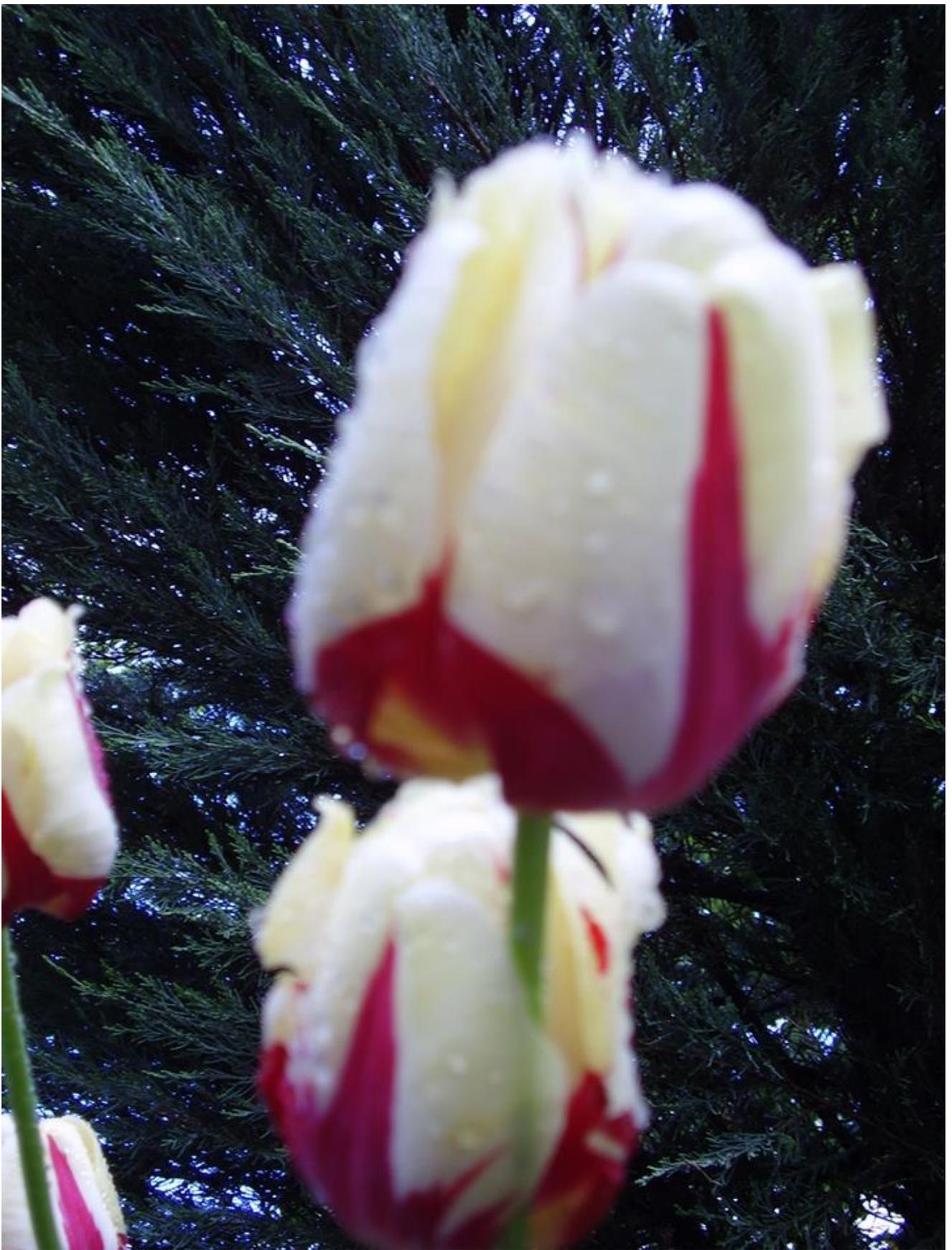
До публічності нас побудив цей неспокій умів наших, який своїми діями змушує страждати наші душі, а цим ми робимо загальну шкоду, яка і проявилася у цьому всезагальному гніві, незадоволеності, у такому гідному нас керівництві, у таких зарплатах, у такій війні ... Для прикладу, в сім'ях, де облаштування життя ведеться без підвищення голосу, без крику, без бійок, то там мир і злагода, там взаємоповага, там доброта, там сміх веселий, там щастя, гідність процвітають. Так що не прапори, лозунги, гвинтівки і війни плодять щастя, а навпаки. І саме заради цього ми відважилися ввійти в ці публічні бесіди.

Просимо приєднуватися не байдужих людей во ім'я миру і справедливості. Інших шляхів продовжувати життя на Землі у мирі і злагоді немає. Не слухаймо тих, хто закликає до війни, мнимого патріотизму, бо вони вже інваліди душевні і роблять з інших інвалідів тілесних і душевних; не біжімо туди де б'ються,.... Творіте мир в собі і доброту ...

Благодаримо Вас і всіх тих, хто навіть не публічно цим займається, чи періодично – а їх мільйони.

Щастя Вам і доброти на довгі роки!

З пошаною Сергій Миколин.

Є вічні цінності в світі,
Це не посада і не платня –
Сині волошки в житі,
Дощ серед літнього дня.
Барви веселки в небі,
Іскристий дитячий сміх,
Довга дорога до себе
Важча, ніж шлях до всіх.
Є в світі мамина пісня,
Скупа чоловіча сльоза,
І туга, що серце тисне,

І радість, як літня гроза.
Є в світі вірність і дружба,
Схвильований блиск очей,
А ти мені кажеш: служба,
Кар'єра, багато грошей...
Євген Гудима.

ЖИТТЯ І СМЕРТЬ
У ДНІ ЗЕМНОМУ,
ВІЙНА І МИР
В ЖИТТІ ОДНОМУ
ПЕРЕПЛелись,
А МИ ВСЕ БОРЕМОСЬ
ВОЮЄМО, ВБИВАЄМО,
АЛЕ НЕ НАВЧАЄМОСЬ
ЛЮБИТИ ОДНЕ ОДНОГО
І ЖИТИ В РАДОСТІ Й ДОСТАТКУ.

БАЖАЄМО ДОБРОГО ДНЯ УСІМ

Бажаємо доброго дня усім,
хто встав від сну,
хто уже в роботі,
хто в думках весь,
хто в гостях,
а хто в дорозі;
хто в біді-тривозі,
хто у щасті весь тріпоче,
хто щось добре
зробити хоче.
А тим, хто має наміри лихі,
теж доброго дня
бажаєм ми
і просимо почекаати
той день і ніч,
щоб відміряти той час
і зрозуміти
суть наміру лихого,
бо тільки це зупинить нас
і не здійснити
кару ту для себе
на все життя
і не отруїти злом
сім'ю, сусіда.

Бажаємо на день
і день у день
доброго дня тому,
кого зустріли ми,
бо це їм настанова
від Бога на весь день
доброту творити –
і нам того ж бажають,
то приймімо з благодарінням
і діймо з розумінням.

Доброту творити
потрібно вміти:
знати як,
обміркувати
і врешті решт

зробити
доботно і красиво,
а для зла,
як говорять люди,
розуму не треба,
хоча добро і зло
є дві сторони
медалі однієї.
Тому, зробивши помилку у дні,
поспішимо в скорім часі
виправити її:
собі простити
і від інших пробачення прийняти,
бо в цій дії,
як завжди
дві сторони
є ті «творці»
лиха цього.
Таке от розуміння
в усвідомленому бдінні
ми будемо у щасті
кожен день перебувати,
бо все так просто:
сказати добре слово,
а потім ділом це ствердити,
то ми і будем благодарити
день у день,
а там роки
пройдуть щасливо
в благості
інших і нашій.

Кажімо всім
і всьому живому:
«Доброго дня».
Хай це чарівне
слово Боже
і до Бога
першим ділом буде
доброту творити.

ДОБРОГО РАНКУ!!!

Доброго ранку друзі
і доброго ранку щоранку
подаймо й ми голос свій
у пташиному благодарінні
за день новий
і за те, що ще живі,
що за вікном травиця зеленіє,
а в обрії сонце мерехтить.
Ум ще спить,
а Душа в молитві від усього
груди розпирає,
дарує настрій нам хороший
сили повні руки,
ворушить ум думками
на день грядущий
для творіння...
Творімо, бо ми розумні,
бо ми з умом свідомим
на планеті є людьми;
творімо, бо ми є Боги

Душею у Всесвіті цьому;
творімо, бо ми вільні у Знанні
від чистоти і гідності своєї
жити зранку до зорі
з розуміння радості такої.

ДОБРОГО ДНЯ!!!

Проснувшись рано, рано,
залишивши тепло під одіялом,
піднявши руки вгору для молитви,
відкривши очі на мерехтіння дня
у вікні буденнім
і першим словом із вуст наших
нехай злетить це прекрасне слово:
«Доброго дня, тобі Боже,
доброго дня для мене,
доброго дня усім,
хто встав у дні новому;
здоров'я й творчої наснаги!»

**Доброго дня ! -
скажімо просто так.
Це ж побажання-подарунок –
і скажімо його щиро,
від душі,
без очікуваних вигод і благ,
а просто так,
поки ми живі,
поки така можливість є
і слово це окрилить
не тільки нас обох,
піднімаючи настрій,
бо така у нього здатність:
поширювати радість
усім і всьому.**

Ми вже бачимо,
ми вже дишемо
тобою Боже –
ми щастя тобі
принесли в цьому дні.
Хай навкруг Землі
летить це слово:
«Доброго дня!»
і кожному промінчиком
від слова цього
добавить радості
у дні новому...
Вам і всьому живому.

Доброго дня тобі, Боже,
який у Вас і в Нас,
який між нами
повсякчас і всюди.
В поклони голову
ми схиляємо
на всі чотири сторони
і всіх вітаємо,
що живі,
що можемо творити доброту,
що друзі, сестри і брати
по крові ми

й по Духу.

Доброго дня,
моя родино
і вся рідня,
бо всі люди на Землі
одна Родина –
і те сонечко
й хмарина,
тваринка
і травинка,
птах у небі,
дерево шумливе,
і зірки,
що в небесах,
і це повітря
ранково свіже,
що народять
творчі мрії
у кожному із нас.

Доброго дня
всім бажаємо
і самі добротою
всі діла засіваємо.
Сіємо наліво і направо,
сіємо спереду й позаду,
маючи задоволення від того.
«Сівач не жнець»,
але сівач знає,
бо добрим словом
душі засіває.
Можливо і не йому
сьогодні жати,
а через роки, століття
дасть воно плоди –
життя щасливо будувати,
біди і горя минувати,
а це погодьмося пані і панове –
велике діло
щасливо жити
і творити.
Та не забуваймо благо дарувати
за ту радість
і за задоволення маленьке,
що торкається душі
від наших приємних відчуттів
за слова й діла
свої і інших;
та і в кінці робочого дня,
чи перед спочинком
подякуймо Богу і Собі,
подякуймо і тим,
кому ми допомогли,
і тим, хто нам допомагав
у цьому дні
явно чи таємно –
і так день при дні
будуймо щастя в нашій домі,
що планетою Земля зветься.

Доброго дня життю,
що є у всьому.

Доброго дня
і Духові святому.
Доброго дня
мужу чи жоні,
діточкам маленьким,
сусіду і його сім'ї,
школярику і колегам,
а також всім,
кого зустрінем
цього дня у дорозі.
Вимовляймо ці слова
з доброти людської
в думці і словами –
вони ж відомі
і знайомі всім давно.
Скажімо: «Доброго дня,
сестри і братове!»
Ох, як приємно їх сказати,
іще приємніше почути,
а відчути ці побажання
кожен з нас би рад –
то кажімо всім:
знайомим і не зовсім;
хай шириться вони між люди.

Благословляємо цим словом
Вас усіх на добрії діла,
для розуміння зла і гніву,
для усвідомлення їх причин появи
у нашому житті;
з благодарінням не випускаємо
їх із себе в словах і в ділах,
то добрий день ми побудуємо
для себе
і трошечки для всіх.

Хай словами цими
буде благословен
той муж, його жона
і їх діточки маленькі,
а так і вся Земля,
що сприймуть їх
і приймуть у діла.

Благословен той день і час,
коли ми можемо
спокійно йти до сну,
Душу ввіривши Творцю,
який поведе її
в мандрівках тихих,
чи поведе на зустрічі
минулі, чи на майбутні
і запише в сновидіннях наших:
для розуміння
і відповідних дій.
А там знову ранок...
Доброго дня всім
і у всьому!
Доброго дня,
люди і Всесвіт.

УСМІХНІТЬСЯ!!!

Відкривши зі сну очі –
усміхнися і порадій,
що здоровий і живий
встаємо в день прийдешній.
Подумай ці декілька хвилин
про приємні факти
і події творчого життя,
бо це побудить нас
подумати про плани майбуття,
і ми відчуємо від цього радість,
і ми відчуємо приплив енергій.
Усміхнись і порадій.
Усмішка в собі чи на лиці
свідчить про душі відкритість –
вона готова спілкуватися
із Всесвітом усім.
Те саме означає
і усмішка у інших:
ми впевнені в собі
і можемо покластися на них
в ділах,
бо усмішка щира
є порухом найпершим
для довіри.
Починаймо жити
без гордині й гніву,
без зависті і злості
і не шукаймо поводу
для помсти,
а просто посміхнись
для радості своєї,
то ми й згадаємо і інших,
бо і інші бажають порадіти.
... просто посміхнися,
бо знаємо,
що посмішка нікому
не зробить шкоди,
а то і допоможе зняти стрес
і дасть надію жити.

Встань і скажи усім:
«Доброго дня, моя родино»,
«Доброго дня, моя Україно».
«Доброго дня» скажімо
кожному, кого зустрінемо
на протязі дня цього
і посмішкою щирою
з радістю цією
нагородимо ми їх,
щоб понесли іншим,
щоб понесли ці слова
і посмішку цю щиру
усім іншим, у діла свої,
у свою родину і на роботу –
то знайте,
що посміхнеться вся країна...
і закінчатся війни
на кухні і на роботі...
і на Сході...
Скажімо ці слова чарівні,
подаруймо милу посмішку усім –
це не важко,

а важливо –
і це найперше,
що нас побудить
доброту творити...
То і з Богом!

ЩАСЛИВЕ ЗЕРНЯ ДНЯ

Щасливе зерня дня нового
вчимося пізнавати,
бо цим ми Бога
зуміємо привітати.
Живімо днем оцим,
який почався з ранкової зорі
і не озираймося на дні минулі:
ні на успіхи життєві,
ні на проблеми,
ні на ті біди,
що колись були,
хоча десь вони присутні в нас
нашим досвідом прекрасним,
то легенько приймімо у життя,
якщо вони є позитивні,
але якщо це негатив і сльози,
то зуміймо ми знайти
в них позитиву хоч зерня –
вчимося радіти дням
зі світанку,
промінню сонця
і співу птахам...,
а там і праці –
і день пройде
спомином приємним.
Ось так день за днем
пролетять роки
і вже не вернуться вони,
а ми ж раділи планам в дні,
сміялись при удачах,
плакали з обид,
любили ми без тями:
і себе й дітей,
і чиїсь посмішки привітні;
і навіть втому ту:
щемливу,
в кінці дня.
Ми радіємо за день,
а то і більше:
вже готові крок зробити
в день наступний,
а думками...
набагато далі.
Можливо, що й нічого
не згадаємо в рутині дня,
але порадіймо й тому,
що просто прожили
і є надія далі жити.

ПІЗНАННЯ У ДНІ

Доброго дня,
Зло і Зависть,
Гнів й Ненависть,

Осуд і Гординя,
Лінь і Жадоба,
Користь і Вигода,
Підлабузництво і Помста,
і все те, що не перелічить,
що серце тисне
і сумління сушить
без вогню,
хвороби вносить
в ум і тіло,
вирощує Біду
і коїть Лихо,
скорочує життя
допоки ми не зрозуміємо
причин появи їх
у нашому житті.
Розчаруванням і хандрі
знайдімо працю монотонну;
незадоволеність собою
розводимо красою,
що завжди є навкруг нас;
гніву й злobie подякуймо за те,
що ми їх узріли,
то уже свідомо
не впускаймо в своє життя,
не робімо дні поганими
і не отруймо цим
все навколо себе,
бо весь цей негатив
почне стягатися до нас,
а далі цей струмок тяжкий
виросте в потоки безпросвітні,
чи у цілу річку негативу;
до проявлених хвороб
чи погублення життя.

То при появі
Даваймо раду чимскоріш:
знайдімо в них
хоч крихітку позитиву,
чи пізнаваймо –
що просять вони нас?
можливо у справах зупинитися -
і підказка нам прийде
тепер чи перегодя,
як вийти з негативу:
зробити менше
якісно і з любов'ю,
або від цієї затії
відмовитися назавжди.
А суть питання в тому,
що душа наша
знає наші істинні діла,
які ми маємо в житті створити
з найменшим негативом
собі і всім,
а то іще більш хороше
після себе всім лишити.

Ось так Душа росте
з такого розуміння негативу,
що часто-густо у нашому житті
з бажань наших несвідомих

виростають на біду
в проблеми величезні.
Таке ось бачення
означеного «панства»
дає полегшення ході
по стежках життєвих.
Тоді ми від цього
задоволення цілу кучу
маємо німого
і усмішка торкає наші губи,
що хочеться всіх поцілувати,
ніжно приголубить.

Радіймо – щастя в нас росте
великою любов'ю
і життя наше буде просте
своїми добродіяннями.
То не таке страшне Зло...,
коли ми так його стрічаємо
ще при зародженні в думках,
то і в ділах його не буде,
бо щасливих і добрих
воно не любе.

ВЕЧІР

Вечір вечоріє,
а ми гімн дню співаймо,
що вдало він пройшов
і ми свої задумки всі зробили,
а деколи і щось навіть більше
у творчих пошуках своїх.
Хоча буває й навпаки:
зробили мало,
та і те невдало,
то все одно
не забуваймо
благодарувати
Суцього свого,
що живі
і є надія жити,
то шукаємо у собі,
що нам мішало все зробити –
і більш за все
у нас у цьому не було потреби,
то полишмо намагання ці,
і Душа підкаже –
вона бачить й знає,
в чому потреби наші.

Ось так у роздумах таких
ми до сну готовимо
душу, ум і тіло:
хай Душа у Всесвіті політає
і знайде для нас розраду,
а ум і тіло відпочине
на день новий.
Бо саме так
ми варту виставляємо
для тіла і душі
на спокійну ніч.
Тоді і ум наш відпочине,
бо ніхто його не прийме
такого шебушного в гості.

Спіть спокійно
кожен у своєму домі,
а в цілому,
то це наше ліжко.

СТРІТЕННЯ

Зустрілися зима із літом
ранньою весною;
зима холодна
й спляча вже відходить
і життя у всьому має оживати –
воно і ожива
у стрітенській водиці.
Омиваймо Душу й тіло
в цей день прекрасний
і бажаємо:
здоров'я – для душі,
любимий день – для щастя,
храм тілесний у житті –
для благочестя,
а полум'я вогню сонця
зі стрітенською водою
допоможуть очистити життя своє;
удача прийде із добродіянь,
а життя без цілі і мети
укріпиться в свідомості нашій -
ось тоді любов побачимо
без початку і кінця,
бо саме з цього дня
пробуджується природа
і це є початок життя нового
Всесвіту і нас,
то починаємо радіти
сонечку весни
і ароматам літа.

ВЕСНА

Весна іде, красу несе
у всьому у природі,
і так же межі люди:
щиру посмішку й надію,
радість в розбурханому серці
і доброту на цілий рік.
Приймімо з радістю
і даруймо кожному
цей стан Душі,
що в нашому естві оселився.
Даруймо... щастя і доброти
цієї прекрасної весни,
і так із року в рік –
наскільки стачить наш життєвий вік.
Хай л'ється добре слово межі люди,
хай добре діло спориться в руках,
хай виростає плід любові,
хай мир і спокій поселиться в хатах.

ХОДА ДО БОГА

Довірмося Богу і собі,
добротою і любов'ю,
то життя і буде благодаттю,

яка нам шлях до Духа вкаже.

Однозначно, із зачаттям людини
одяг їй духовний додається:
повне джерело свободи,
справедливості чуття,
доброти через край
і творчого таланту – хоч одбавляй.

Однак, Душа таке багатство
принесла не просто так –
вона шукала таке природне тіло,
шукала тата й маму,
шукала сусіда й ту місцину:
поле чи діброву,
собаку дворового чи домашню кицьку,
тобто, ті умови,
де вона змогла б цвісти й зростати,
стяжати якості духовні
і в мудрості свідомій зрозуміти
покликання своє тут, на Землі,
як і всього живого, видимого і не зовсім –
додавати до одягу своїй Душі
духовних якостей отих,
які отримала при зачатті.
Бо одяг той має бути царським
при з'єднанні із Духом;
і так із життя в життя
леліяти ми маємо
свого земного поводиря –
нашу Душу.

Бог присутній в нас Душею.
Знайдімо Бога у собі –
і все буде у порядку,
бо знайдемо відразу
злагоду і спокій в усьому;
бо це виявимо і в інших...
і слова ж такі, як наші,
і дії, що благодаттю дишуть;
приймемо мудрості подобу,
бо так все є в природі.
І лиш тоді ми сприймем Бога,
приймемо цілісність його у всьому,
тоді і зрозуміла буде нам
наша подорож в житті –
в цей час і на цих просторах,
бо ми є капля в океані Духа,
а не океан у каплі.
Навіть, якщо вона із неба,
або з ранкової роси ...
Ось так і ми –
всі помисли свої
народжуємо із чистоти,
із чеснот духовних
і іншим світимо в їх житті
красотою і чистотою ізумруду.
Та і інші каплі теж такі :
що в небі,
чи на дні морським,
бо свідомі, що цим
ми іншій краплі
теж свідомо

лишаєм слід
у Всесвіті оцьому –
і саме у цю мить,
передаємо духовності кристали,
бо ми вже є такими,
які узори Духа на планеті тчуть
з того насіння льону,
які зросли в землі,
беручи воду і тепло,
що даровані саме їм ...
То так і людина
в цьому кругообігу енергій
вносить якості духовні
на полотні
життям своїм,
зрозумівши, що вона лиш частинка Бога
цього полотна й узору,
який проходить довгий путь від насіннини,
бо саме лепта кожної частини
створює умови для життя.
А ці умови із доброти,
із краси, із дій наших
свідомих і несвідомих,
бо доброта творить радість,
а радість – то і є життя,
що є основою підчини
і Всесвіту всього.

Не бачать очі,
не чують вуха
і серце в ранах кровоточить
в житті оцьому,
і не одному –
не приймають люди Бога,
гірше звіра до людини і природи
себе поставляють,
та не знають
путі до Бога...
А щастя хочуть,
хочуть і того,
без чого жити можуть –
і так день у день
залізають в непотрібні речі,
відносини всілякі,
втрачаючи божий лик ...
А що ж іще нам треба,
щоб у щасті жити
дню і людям порадіти,
сонце привітати,
засіять ниву,
урожай зібрати
і в житті легенько
в ногу з Богом йти,
стягаючи якості духовні
і вмючи сприймати той негатив,
що є для нас в науку.
То саме так йдемо ми до Бога,
саме так вітаємо ми його
в радості своїй.

Б О Г

Бог – любов,

вже ця істина прописана повсюди,
але любові все ж нема...
та де ж вона? – у всьому...
та ми сліпі, незрячі,
та ми чутливість втратили до неї,
та все ж скажімо щиро –
чи шукали ми її,
чи ми леліяли її із доброти,
бо Бог живе у серці добрім:
ні і сто раз ні,
бо боїмося Бога ми
із страху комусь зробити добре,
із люті жовтої на себе,
коли сумління нас тривожить
спатоньки не дає –
за ту злобу, зависть, осуд,
що часто з наших вуст
впливає разом із піною,
в погляді горить
в прожилках кров'яних...,
а то ще й далі –
каверзах і вбивствах
наш рід людський палає
чим від Бога
Душу нашу закриває;
гуляє Диявол в тілі і в умі –
друг наш сокровенний,
тішить его наше,
що ми в думках своїх
зуміли стати вище тих,
хто рядом
і живе із Богом у Душі.
Саме так: ми Бога боїмося,
ми Бога і в інших зневажаєм,
та не знаєм, що він один у нас у всіх.
Ми ладні інших одурити,
іспідтишка чужу роботу осквернити,
бо саме цим ми дияволу заплатили
і так із миті в мить,
із дня у день,
із року в рік
і не одне життя
ми знаємо,
що диявол любить таку плату,
бере від нас він хабарі
плітками злими,
грошима відкупними...
із іншим нехорошим
до нього легко підійти –
і він допоможе,
бо він вже другом став.
Із ним ми чарку п'ємо сміло,
б'ємо жінку
і діточок маленьких,
скверним словом поливаєм
все хороше в інших,
Бога проклинаєм
за долю нещасну...,
а слід було не пити...
і до добрих справ приступити;
не поливати брудом всіх
і не закривати рядном грязним
промінчик Божий

із докорів сумління,
шукаючи Бога у собі:
він там був і є,
але нам Розуму на це не є,
що ми жити маємо його
словом добрим і добротою у ділах,
та ще й іншим, окрім себе.
Однак, ми вирости з того,
що жити маємо, як всі,
а якщо ми з дияволом дружимо,
то хочемо стати поряд з ним
і інших грабувати,
щоб в шубі норковій ходити,
щоб на машині службовій нас возили,
щоб ми їли марципани
і внуки жили, як мними пасіонари.
«Вкради у когось ...»
і сам будеш «на коні»,
бо саме так
чогось у світі повелося,
що обман,
гординя, чванство
і безстижес нахабство
робить нас успішними
серед людей.
Та і в природі ми «господар»
і нам ніхто не є вказівником:
ні Бог, ні Диявол,
бо бога ми позвемо,
коли нам буде зовсім тяжко,
або позвемо на покражу чи на вбивство –
ач самому страшно
і зовсім неутішно
без команди і підтримки,
а то ще й більше ...,
бо можемо сказати,
що Богу так було в угоду.
То хто ми насправді є ...?
Тим Богом ...?,
що суспільством названим він є ...?
А, можливо, він частиночка маленька
у нашому житті?,
то скажімо чесно:
«Чи насправді наші дії
із милосердя і доброти;
чи лиш про себе ми
«дбаємо» денно й нічно –
і все багато грошей хочем
й «влади» по спритності своїй».
Очі наші, вуха й ум ловлять
всі можливості довкола,
щоб вкрасти, обдурити ...
та все ось так ...
і тільки інших,
але і не назвемо себе
тим обумовленим словом,
що це Диявол в нас сидить
на процентів дев'яносто,
а то і більше ...
Та хто ж ми такі у світі цім ?
«Як подоба й образ
добродіяльного Бога»,
чи Диявола по суті в нас?

Так, саме Диявол
нас рухає в житті
і нам приємно так приймати
удачі й успіхи всілякі,
бо саме прояви оці
в ділах людини
і є цінимі
самим
та і інші це сприймають
як «норму»,
як звичаю,
бо вони ще поки
дияволята менші,
але вчаться цьому
досить скоро,
та і батьки все в приклад
дітям ставлять
і зразком, і еталоном,
та, зазвичай, це возносять,
як ікону при житті ходячу.
Саме так воно і є
цим суспільним Богом
у, майже, всіх ділах
і тільки вряди годи,
як би для годиться,
людина хоче і сама
причетною побути,
хоча б тільки на словах,
біля Ісуса, чи Магомета,
пророка, аскета,
але сама таким не хоче бути.
І якби постала справа прямо,
то кожен з нас
готов морально вбити
хоча б кого ...

А чого ж це так?
А може це одна і та ж
іпостать
в енергіях повсюди
і повсякчас
нас гризе й конає,
що навіть ми, життя проживши,
його ж таки проклинаєм.
Бо без грошей і «влади»
ми ніхто ...
і назвати нас є лиш слово те одне –
бидло, погань,
що нібито мішає
боговибраним ось тут
райське життя спізнавати.

Суть із цього тут одна:
ми боїмося Бога істинного,
але боїмося ми і людського бога,
однак з людським ми домовляємось не раз
у покаюннях мнимих
і далі йдемо по стежках життєвих
важких і непотрібних,
бо манить нас Диявол
очима нашими й вухами
вседозволеністю і користю.

Бо зівши в нас гніздечко, в голові,
він продукує такі ж слова й думки,
а служки його – наші вуха й очі,
рухають вуста і мозок у знемозі
тремтливими руками і ногами,
які несуть нас в суеті оцій,
зумисно не даючи взріти Бога у собі.

ДОБРОТА

Маму й тата
ми починаємо гідно шанувати,
коли приходить розуміння
після їх утрати.
Практично тіло не можемо й уявити,
рідко бачимо й уві сні,
а от їх доброту чи зло
ми ще згадуємо й не раз,
але уже все в позитиві:
доброту з любов'ю,
а зло, як їх турботу необхідну.

Чого ж воно отак ведеться,
що живим батькам прощати досить важко...
мабуть ум через вуха й очі
бачить в батьках досить часто
«якості» свої і вже дорослі,
та вони ще й такі нехорші,
що збуджують докори сумління,
а звідси наш несвідомий гнів і злість,
що не навчили нас батьки любити,
з добротою йти в житті;
що не навчили жити із можливого
і задовольнятися з потреб.
То скажемо уже свідомо,
що батьків теж ніхто не вчив,
а тепер і ми будемо знати,
що можливості своє життя облаштувати
багатше зможемо вже ми,
коли життя своє наповнимо
добрими ділами.

І тільки з цього наші діти
будуть шукати з нами
живого спілкування,
захочуть говорити
про все й до рання –
ось така суть добродіяння.
Доброта – це якість Духа,
талант чи дар від Бога,
бо якщо її нема в Душі,
то не купиш за гроші.
І тільки можна
деяким свідомо
плекати якості духовні
і лишень тоді
в словах і діях наших
зродитись зможе
бажання дарувати –
просто так,
бо просто так – нам приємно
цю якість доброти відчувати
у собі.

Так, добродіяння –
це стан душі, ума і тіла,
це прекрасний статус для себе
у приємних відчуттях,
та і іншим буде радість,
хто ходить біля нас.
Благодарімо Бога,
людей, природу й Всесвіт,
що у цих відчуттях щастя у собі
й можливості спостерігати його в інших
дає нам прозріння пізнавати
суть і легкоту добродіяння.
Тоді приходить розуміння
чуття легкоти життя й «везіння»,
які зростають з доброти і правди,
справедливості і чесності у всьому.

Даруймо легко і таємно
і без очікуваних вигод,
то радість і доброта
ростимуть разом з матеріальним,
бо по суті цих наших дій
ми тільки передавачі речей і благ:
нам дали – і ми взяли,
щоб і іншим дати
і ми не власники зовсім...
зрозуміймо тут різницю,
то тоді благодіяння
будуть в постійну радість
у всьому навкруги.
Тоді й не встане питання
просити прощення в усіх,
а тільки з вуст, з душі
буде йти благодарування.

Така вже якість доброти:
жити в радості і щасті,
уміти себе любити
і все те, що навкруги.

ГЛЯНЬ У ФІЛІГРАНЬ

Щастя на дорозі життя
лежить й лежало...
То той, хто зрячий,
зумів його підняти,
очистити й собі прийняти,
а далі... вчимося далі
наводити у ньому нові філіграні,
бо щастя – смисл життя.
Воно необмірне...
його не буває мало чи багато,
але при відчутті його скоріш даріте,
щоб навкруги всі щасливими були,
тоді це буде ціла щедра нива
насіння щастя і добра,
де не проросте осот і плевела.
Творіте щастя самі,
наводьте й самі філіграні,
тоді цей магніт щастя
притягне у життя
хороших друзів,

спокій і достатки,
веселий сміх дітвори
і роботу для душі.
Тоді поглянь на життя своє
у всі його філіграні
і знай, що це є подарунок дітям,
це є подарунок Богу – перш за все
і Душа його понесе
із тіла в нове тіло:
то до сусіда, то в онука твого
во благо всім
у всесвіті оцім.

МИРУ МИР

Миру мир, душі спокій –
здавалось би істина відома;
всіма очікувана і знайома
і тільки в суєті оцій
ми не можемо зрозуміти,
що добротою він творимий,
то і починаємо з молитви:
молімося в думках, словах –
і все те на позитиві,
усвідомлюючи весь можливий негатив
у кожному дні на протязі життя,
та так – наскільки б те зуміли;
та і в ділах творимих
не забуваємо добро творити,
то буде спокій в тілі, умі й душі,
то буде мир і злагода в сім'ї і в хаті
..., а там дивись і в кожній –
і так весь світ можливість має
добротою напуватись,
бо доброта йде в життя з душі,
до інших поспішає –
і нам приємно так ділитись нею.
Ця доброта зміцнює довіру,
дружбу творить між людьми,
пошану, як відповідь на дальність
у просторі і часі ... та й вирує
між землею й небом, поміж нами,
як основа віри і любові,
бо можливості доброти не мають міри.

Ось так носій-сівач друзів творить,
коли вони від душі і для душі.
Саме так мир твориться на весь світ,
починаючи з себе й своєї хати
і як той вітер розносить
ці зерна дружби і доброти,
бо за ними впевненість і допомога,
бо з ними наснага і потреба
цей світ прекрасний
любити, а не ділити
на араба і русина,
на Уругвай і Зімбабве,
бо різниці тут і там нема –
всі люди на Землі одна родина
і Бог для всіх один,
і пророки всі від нього;
і ніхто не більший і не менший –
ні християнин, ні іудей.

Знаймо люди, знаймо,
що там де дружба і доброта,
то там радісне життя,
а там де вигода й поділ,
то там вороги й війна.

Ідїть за тими, хто ділиться й дарує,
але не вірте тим, хто спільне ділить;
відходьте від тих подалі, хто це спільне
привласнює і порабощає,
бо це користь, що йде із нашого ума.
То знаймо, що і така «дружба» теж з ума,
з тих же суспільних і особистих
вигод і користолюбства,
то такий товар відносний
і ворогів між нами плодить.

Якщо до інших ми байдужі,
то у світі цьому ми чужі й мурасі,
і, чекаючи доброти від інших,
самі не ворухнувши в цьому світі
добрим словом й ділом,
то там не вродить довіра і любов,
бо там гординя і зневіра
закрила душеньку рядом,
залишивши між небом і землею
вже не людину, а звіра.
Щоб ми не робили злого
Відкрито чи таємно,
то знаймо,
що робимо це на очах душі своєї,
що робимо це на очах у Бога
і для себе самого.

Додаваймо добротою всяк і всьому
множимо милосердям і любов'ю,
бо віднімаючи у інших,
скорочуєм життя;
розділяючи,
ми ведемо планету до відомого «кінця».

В ЩАСТІ

А щастя кожного із нас
творюється у собі...
З своєї чарівної,
щирої усмішки
і капельки
душевного вогню,
який раптом ми відчули
зовсім близько:
теплом у тілі,
в окриленні ума свого
і промінчика із серця,
який нам путь в житті
напрямок вказавши,
освітлюючи путь
і іншим,
які за нами йдуть.

Бо щастя –
це стан здоров'я
Душі і тіла.

Душа, якби тілу,
дарує додаткову силу,
начала творчі,
а ум спішить почати -
і все так до ладу,
і споро,
що Душу знову веселить:
співати хочеться
і крила виростають
для польоту
до Знань
і Мудрості земної,
до бажання –
добро творити,
хвалити Бога в пізнанні,
бо самі пізнали
істину покликання свого
в житті оцьому.

Немає щастю висоти,
нема межі й кордонів,
якщо здорове тіло маєш,
творить бажаєш:
твориш, множиш, додаєш
і ділиш іншим без вибору,
то саме цим щасливі ми
у виборі такому.

В щасті жити,
радість дарувати,
доброту творити –
ось вектор нашого життя
у тілі,
для свідомого ума
і духовного зростання.

МАМО

М – моє, А – перше,
М - моє, О – здивування.
Перше слово – МАМО,
яке говоримо з дитинства ми,
бо приносим тим
радість мамі й тату,
а самі з радості тієї
щось белькочем,
бо іще бажаєм
слів добавити інших:
вдячних чи гнівливих –
мабуть, що більше слів подяки
за життя, за теплоту
в словах і відчуттях тому,
хто на перший порух,
крик чи слово –
завжди поруч,
проблеми вирішує
тихо і незримо
руками милими на дотик,
звуком муркотливим,
щасливою любов'ю
приносить спокій і безпеку,
вчить пізнавати світ,
допомагає робити перші кроки,

ложку занести у рот,
а не на груди;
назвати не «О» чи «Е»
того, хто пошкрябав у віконце,
бо то був кіт чи горобець,
які мали теж наймення...
і ось тоді із німоти
приходить слово «дай»,
як прохача у світі,
приносючи від батька й мами
собі
готові відносини в життя мале –
просити, вимагати,
або у відмові все чекати...,
а при можливості забрати,
вкрасти, бо в піску лежить,
а потім ... потім
силою чи хитрощами
за своє це визнавати.

А хто ж то буде нас навчати,
щоб першим словом було «на»,
як спонукання дарувати
навіть те,
що сам зумів пізнати.
Навчаймо мале чадо
всім ділитись,
бо разом з цим
в його життя іде багатство,
доброта і милість,
і це якості оті,
яких чекаємо кожен у житті.
Якщо ми діточок своїх
так будемо науцати,
то й світ добрішим стане...
і уже із нас,
бо й нас
цьому діти вже навчили –
ми ж свідомі того,
що наука ця приходить не словами,
а нашими ділами,
якими їх вчимо,
не знаючи того.
Тому будьмо пильні
у словах і у поведінці,
бо саме тут малюк черпає
всі свої знання про світ
і нас,
то таким і виростає -
все залежить повністю від нас,
як для інших,
то так і для нас:
відгукнеться в діях
уже з роками
чесністю і добротою
чи славою лихою.

Бережімо дітей своїх,
бо в нас є можливість знати,
бо ми вільні
свідомо вибирати
дитячі дії,
як такі,

що прийшли від чистоти Душі
дитиночки малої,
або те поганеє узріти,
що при нашій допомозі
ми ще виправити у змозі.

Не журімо їх
за дії ненавмисні,
за необережність,
за активність в рухах
чи не зібраність у грі;
не підвищуємо голос
аж до крику,
чи, крий Боже,
входити у злість,
а потім бити й бити,
втративши здоровий глузд.

Навіть, якщо і шкода наяву,
то не робимо війну,
а можливо й шкода незначна,
то за бешкетування ось таке
мимоволі вчимо їх
самим виправляти,
працю батьків шанувати
і іграшки вчимо не ламати,
бо то теж є труд і затрати
твого сусіда чи може брата...

Будьмо стримані і пильні,
коли у нас бувають дні невдалі,
то не виливаєм гніву й злоби
на дітей ніколи...
навіть, якщо шкода та велика,
то ввійдімо в спокій
і знаймо це,
і зрозуміймо те,
що ціна сліз дитячих
не замінять будь які затрати,
якщо вони скотилися зі страху
з оченяток ясних.

Проявляєм радість
в зустрічі із дітьми,
коли вони біжать назустріч,
коли тягнуть ручки
і щебечуть щось незрозуміле,
то піднімімо,
приласкаймо
і попитаймо
про справи їхні,
про турботи і невдачі
навіть при втомі сильній
обнімімо, пригорнімо
і теплом зігріймо...

Леліємо пестощі дитячі,
бо це їх та мить
щастя й втіхи...
і нам це є в науку,
то поспішімо теж
щасливим мить цю бути.

Так формується щастя у сім'ї
по малесеньких крупинках
і зуміймо не залишити місця
гніву і обид в дитячому житті,
бо пройдуть роки
і діти полетять у вирій,
у світи свої дорослі,
а ми полистаємо світлини
дитячих років різних
на самоті в посмішці приємній,
чи в тому гніві, що зберегли,
згадавши дні минулі,
коли жили, раділи разом,
зумівши дружбу
й любов дитячу
вже до нас уберегти.

Ось тут ми схочемо,
як і вони колись хотіли
радості в маминих очах
і пригорнутись тілом,
слово мудре від них почути,
теплу руку потримати.
Ох, як хочеться повернути
роки ті назад,
сміх дитячий запросити
до своїх кімнат.

То розуміючи дитяче щастя так,
бережімо кожну мить дитинства,
бо навчивши щастя їх ліпити,
вони і нам його нестимуть аж до смерті.

Ось так дитяче щастя ліплять
і самі щастя пізнають
батьки навчені свідомо,
бо тепер і їм відомо,
що Бог скерує нову душу
в цю сім'ю щасливу
і на своє щастя й віху.

Тому, тато й мамо,
знаймо, що ми творці
щастя дітям
на всі роки,
бо й ми боги
і щастя дітям
так куємо
з маленьких років.

ДРУЖИНА

Дружина – це друге життя,
яке іде із нами поруч
в роках зрілих;
тут і інша складова:
друг, помічник і командир,
як наповнення життя
щастям й змістом.
Це найперший друг
і бережімо його так,
як хотіли б ми,
щоб і нас так берегли.
Якщо бачиш в друга

затруднення й потребу –
кинь усе й біжи,
біжи і допоможи
наскільки те можливо,
наскільки хватить духу,
і навіть більше.
І так у всьому –
у великому й малому.
Особливо маєм знати,
щоб душі її не зобиджати,
щоб при найменшій нагоді
доброту і радість дарувати,
а в біді не залишать ніколи
і розділити важкості земні життєві...,
то саме так ми будем голубами
сивими й старими
йти у вічність,
тримаючись за руки,
навчившись спілкуватись
словом, поглядом і відчуттями-
і так роками.
Бо сама суть людського спілкування
є основою їх єднання у спільноту,
а доброта й пошана,
як ті мости,
що єднають два береги ріки,
ріки, що життям зоветься,
і та довіра поміж ними,
як ті перила на мосту
допомагають вистояти в життєвих бурях
і зрозуміти гнів, обиду,
зло й ненависть,
які, на жаль, в житті
із нами в ногу йдуть,
то тоді наші душі
на холоді і вітрі
не охолонуть
і не станеться того,
що любимих не прийдеться
нам згубити.

ХОДА ЛЮБОВІ

Ходить любов помежи людьми
свої крила все майструє для душі,
щоб когось торкнути цим крилом
на радість й втіху у житті,
а далі нести душу у світи –
і все сіяти й сіяти:
здоров'я, щастя й радість,
таланти, щедрість й доброту,
благо, милість й милосердя
на все, що є живе
у цьому Всесвіті живому.

Любов, як і все на Землі,
що сприйняти може людина,
має дві,
або чотири сторони;
в ній і радість,
в ній і жура,
в ній доброта й ненависть,
в ній духовна чистота
і потоки гязі;

це те, що робить із нас звіра
чи піднімає в небеса на крилах,
це те, що ми готові всіх леліяти,
а можемо із ревностів вбивати;
це те, що кличе нас творити
і те, що за нього ми готові руйнувати.
Така енергія вже духа
у всій красі,
чи страшний диявол,
який вироста з амбіцій,
заздощів й гордині...

З неї виростає і секс прекрасний,
чи гірше ніж у звіра.
Секс іще не є любов,
а тільки контури
її незрілі,
хоча саме секс дає пізнати
всю красоту відчуттів душі і тіла,
хоча саме секс вчить нас свідомо
в умі із тілом
і, приєднавши це до душі,
наповнювати життя своє і інших
через доброту й повагу
цю духовну якість,
яка любов'ю зветься.

Проявлена любов у сексі,
як той айсберг,
сховавши у воді
всю повноту природну,
наповнює наше життя,
діями чудотворними
і предметами фаніними
між нами
сестрами й братами,
сіє мир і спокій,
насиченість і достаток.

Живе він у нас постійно,
у підсвідомості нашій,
як природній спосіб
продовжувати життя
тут, на планеті,
а ум, пізнавши його блаженство,
починає шукати корінь.
У пошуках таких
приходить він у душу,
бо з цього джерела
виростає все у світі,
бо в цьому джерелі
ми черпаєм силу
і там берем знання

В дитинстві ум його не знає
і тільки в роки юні
у дозрівшому тілі,
душею принесені зернята любові,
ведуть у пошуки і досвід сексуальний.
Пізнавши секс, відчувши благодать,
ми втрачаємо батьківський диктат,
ми самодостатні й вільні
у своїх бажаннях, мріях;

ми досвід свій і відчуття
реалізуємо й леліємо
фізіологічно без ума
по зову природи
для продовження життя,
і як тільки ум свідомий
сприймає і приймає
ці відчуття і результати,
то з сексу виростає
ЛЮБОВ всеохоплююча
і всенаповнююча реальна,
яку і починаємо називати
цим прекрасним словом
з розумінням, як дію Духа.

Приходить старість
і тіло функції втрачає,
а ум наш забуває пристрасть тіла
і тільки десь жевріє спомин
той про неї,
а душа несе ту мудрість
і доброту у люди
і тихоплинно розповсюджує усюди
Богу дякуючи й собі.
і тим із ким любов лелівав.

Ось так росте ця божа якість в людях
невидима і сильна,
не криця сталі, а тендітна –
така жвава й молода,
така розважлива і мудра.
То скажем на кінець:
хай живе любов і доброта
в союзі спільнім, як вінець
покликання людини.

#

Лебединою піснею,
що любов'ю зветься
в майбуття ми линемо з радістю
і згадуємо мить щастя із дитинства
в роки юні.
Лебединою піснею
ми в роки юні повертаємо,
коли своїх дітей наставляємо
в життя доросле йти,
а коли старими зовсім стали,
то часто згадуємо роки зрілі...

Чогось у світі так ведеться,
що життєві епізоди
ми бачимо тільки через роки.
Чомусь кладеться так в душі,
що бачимо ми свою життєву стезю
і не раз, але через роки.

Мабуть, бачити ми можемо
себе правдиво
саме на відстані в роки,
а досить добре те було б,
коли ми це уміли б
і свідомо розуміли

ті факти і діла
на час народження в думках.

Думки ж ті – це рух зримий і незримий
незвіданих річок духовних,
як навчитель наш таємний,
який всяк живому знань дає потрошки;
та й кожен з нас спішить пізнати
можливості свої
і за підказку невідому благодарувати,
за вміння ті,
як життя своє облаштувати.

Нас не вчили батько й мати,
не вчили нас цього і в школі –
як шукати собі жону-мужа,
бо це ж дві третини
нашого зрілого життя,
а то й більше,
яке ми облаштовуємо вже спільно.

Просимо: шукати,
бо дехто знає,
і вчить,
і бажає вчити,
як життя парам молодим
спільне будувати.

Шукаймо для Душі,
бо здоров'я в усіх,
ще молодих – аж пашисть,
бо щасливі;
багатство вкупі можна надбавати,
їсти готувати,
білизну прати
всі потрошку вміють,
а при любові,
то й навчитись можна.

Шукаймо для Душі,
тоді у нас і життя буде
спокійне і самодостатнє,
повне і щасливе.
Бо якщо цей вибір із ума,
із пріоритетів суспільних,
із очікуваних вигод,
то серце скоро всохне –
і це вже не життя,
а муки і страждання.

Не єднаймося разом,
якщо й дозріла стать;
не єднаймося разом,
якщо це модно –
чим скоріш в парі стати,
чи просто з інтересу
секс пізнати,
або безвідповідально «залетіти»,
чи багатством іншого
своє его похизувати...

Не робіть такого,
бо Суццюму видніше:

чи обидва серця б'ються в унісон,
чи душами вони близькі...,
то, якщо нема гармонії такої,
то це підказка – самому жити.
Бо з цього буде більше щастя нам
і всьому на Землі:
і тим: на кого ми не зазіхнули,
і тим, кого ми в життя приведемо
в діточках малих...

Ніхто тут не винен,
щоб самому вік прожити
і ніхто не повинен
ламати доленьку чужу,
бо цим зламаємо свою.
Ніхто нікого не обдурить,
бо час покаже
вигоду й обман
і скільки в усьому цьому
холоду, зрад,
розлучень бійок.

То де те щастя,
що щастям зветься,
яке народжує любов
нашу спільну
і неподільну,
якої вистачає на обох
і на діточок спільних,
для батьків, друзів, кумів?

Воно з нами,
та тільки ми
незнайками були
і потім ворогами стали.
Щастя може бути,
якщо навіть і не в парі,
то це приймімо з розумінням
і з благодарінням Богу й нам,
що зуміли це прийняти
умом і життям своїм.

Співаймо пісню ту
лебедину тиху
з подякою,
що горя й болю іншим
в їх життя не внесли,
а свою гіркоту
розвіймо добротою і красою
днів буденних,
то в наступному житті,
ми пісню лебедину
заспіваємо у парі.

Т Е Р П І Н Н Я

В житті спокус багато є
іще більше ми їх шукаєм
оком, вухом
для ума свого й амбіцій,
бахвальства і гордині.
Однак в житті,
як на тій довгій ниві -
із грядки огірків

ми скачемо на грядку дині,
а то і в той рівчак глибокий,
що між ними.
Не біймося, що заблукали
в житті мирському-
і тільки усвідомлення,
спокій, час і бдіння
приведе нас до розуміння,
що допоможе нам той,
кому ми допомагали
знайти свою Душу,
бо і ми шукали
свою Душу
і саме цим ми
і іншим допомогли.
Бо саме в такому стані
ми зуміли в іншому узріти
себе, як шукача...
і не дарма говорять,
що інші є відображеннями
слів і дій наших,
як свого внутрішнього стану.
Тому сприйняття інших
такими, як вони є,
то це прекрасна якість бдіння,
яка приходить із терпіння
через досвід і пізнання
сутності своєї –
ось із цього приходить
сама природа сприйняття
інших такими, як вони є.
Таким способом ми шукаємо
слова хороші для розмови,
діла благодіяльні для життя.
Коли ж нас щось дратує в інших,
то це від нашого оціночного ума,
чи підказка для ума
про дії наші злі, погані -
і це є прохання нашої душі,
що міняти щось нам слід негайно
в особистому житті.
Терпляче переносимо біду,
негаразди і проблеми,
то ми зуміємо побачити
суть підказки.
Приймаймо все в житті
в життя своє, як від Бога,
як від мудрості світової,
бо той, хто сам втрат
й біди пізнати не зумів,
то він і величі життя не може знати.
Також, поряд з цим
розуміти маємо,
що не кожен можливість має
всім добро творити,
але нехай діє з того,
що можливість є у нього,
нікому не робити злого.
Вчимося знайти терпіння
вислухати чужу біль,
і з можливості своєї допомогти,
бо зустріч ця не випадкова
в нашому житті.

Ми не знаємо джерел
страждань чужих і наших,
то шукаємо разом,
бо саме ми
не закінчили їх
в минулому житті.

Батько не раз нам говорили,
що терпіння й труд
все погане й зле
в нашому житті перетруть,
залишиться лиш потеруха,
трошки пам'яті і досвід.
Таке терпіння –
це перш за все розуміння
марноти очікувань
і подальших дій лихих
в переосмисленні умом,
що тільки наша доброта
не буде притягати в життя наше
проблем і потреб терпіння,
бо Суцций на вазі своїй
зважить кожну думку, слово й дію
і ми отримаємо те,
що посилали іншим,
а може в сім раз більше.
Саме розуміння суті
процесів пошуку
й строків терпеливості
продовжує роки
життя земного,
якби робить нам умови
для покращення якості
і способів життя самого.
З каяття й прощення,
та і з терпіння
ми приходимо до розуміння
повноти і якості життя.

Зупинімося й знайдімо
теплоту в собі й довіру,
в інших зародити таку прихильність,
щоб пом'якшити страждання
чи порадіти разом з розуміння,
щоб отеплилася його душа
і крила піднялися
для дальшого польоту
в життєвих буднях.
Бо кожен
любити може,
говорити про терпіння,
коли всі справи добре йдуть,
коли взаємовідносини чудові,
але не багато тих,
хто разом йде в біді
і готов підтримати
словом й ділом,
бо вони люблять і кохають,
не зважаючи на перешкоди;
і люблячи й кохаючи,
уміють і радість розділити.

Людина в цьому слові
досить часто бачить
еталон несхибний,
особливо тоді,
коли ми бездіяльні
і при невдачах перших
опускаємо руки,
не піднімаючи уже
їх аж до смерті.
Інші ж навпаки:
у всьому бачать –
чи то у зверх щасті,
чи то в стражданнях
лиш підказки,
чи повчання,
досвід,
як можливість
знайти дорогу
до радості і доброти.
І буває, що не раз
так починають із нуля
себе цим гартувати,
щоб життя щасливе будувати,
бо знають, бо свідомі того,
що досить часто
ми можемо самі
міняти події й факти.
Тому такий підхід
навчить кожного із нас
життя щасливе будувати,
бо оставини і факти
нам по силі їх міняти.
Поряд з цим ми маємо знати,
що в основі цього
є активність наша:
в очищені Душі
й стяжанні Духа,
бо саме це дає
нам силу і наснагу
ці проблеми нам рішати.
Тоді ми сміло скажемо усім,
що ми зуміли життя змінити,
то зуміємо і долю помінати.
У цих двох прикладах життєвих
ми можемо вибирати
самі собі долю –
стиль життя,
щастя
чи неволю.

ДРУЖБА

«Є друзі, як їжа –
бо кожен день ми маємо потребу в них.
Є друзі, як ліки,
ми самі їх шукаємо, коли нам погано.
Є друзі, як хвороба –
вони самі шукають нас,
але є і такі друзі, як повітря –
їх не видно, але вони завжди з нами».

Дружба і доброта мають здатність

бути видимими в стосунках,
як дві сестри мудрих,
які за собою інших сестер водять,
колишуть і леліють –
життя щасливі зводять
аж до неба... й далі,
то саме так і серед людей -
хороші друзі до нас приходять
лишень тоді,
коли ми самі вміємо такими бути.
Друзів шукати необхідно,
бо людська істота є така,
що жити сама не здатна.
Тому у пошуках таких -
можливі зради
й помилки наші,
то візьмімо за правило:
помилки не повторяти,
й не слухати отих,
хто багато обіцяє,
бо зазвичай вони
нічого
із того,
що обіцяли, не роблять;
відходьмо і від таких,
які обманули
чи зрадили не раз,
бо суть зради тут така,
якщо зрадив раз,
то там буде й вдруге –
вони того не знають,
що життя їм уготоване
важке й коротке,
бо зрада руйнує віру
без якої дружби
не може бути;
не шукаймо дружби там,
де не стримується дане слово,
де відповідальності нема
у справах спільних.
І знаймо, що дружба там можлива,
де є доброта й довіра.
І потрібно знати,
що важливо вчитись
доброти і довіри в інших,
щоб власний досвід мати.
Вчімося в тих:
хто байдуже не пройде
біди чужої,
і не залишить тих,
хто гірко плаче,
зуміє зрозуміти
і слова заспокійливі знайти,
бо в дружбі багато значить
милосердя і розуміння проявити.
Дружби не можна розділити,
бо у ній самій все ділиться свідомо;
в ній не можна все зрівняти,
бо дружба втратить притягальність;
в дружбі не можна бути головним,
бо вона росте в свободі.
Дружба завжди розцвітає,
коли ми вміємо віддавати

все найкраще, що в нас є,
бачачи другу потребу,
зуміємо підставити плече
й подати руку...
Не менш важливо
прийняти подарунок
й поміч друга...
чи просто рядом посидіти,
погомоніти
про клопоти
і радості домашні.

ВІЙНА І МИР

Почнемо з прелюдії простої
з благодарінням добродію Валерію,
що його слова «про якісь там вірші»,
які і спонукали нас
визнати і ту частину нашого життя,
що війною зветься,
бо таки вона присутня,
то знаймо, що родиться вона
на кожній кухні перш за все.
Водночас слід сказати,
що люди вже втомилися
від пограбувань до нитки
і політичних поділів таємних,
від війни такої
і від неспокою в душі, умі і тілі.
Сумно досить, що на Донбасі
страждають прості люди,
бо там воюють найманці –окупанти
і контрактники-захисники,
що з'їхалися сюди з усього світу,
аби на шпагах повправлялись
і адреналіну взяти,
щоб його потім
було вдосталь
для сім'ї
й сусіда.
А може ум
його туди завів
в надії
свої амбіції вгамувати
думки лихі реалізувати.
Однак, всім треба знати,
що там життя і смерть
зустрілись на поклик
з високих кабінетів.
Шкода строковиків зелених,
шкода і тих з майданів,
які з надій, бажань
свободи й гідного життя
голови поклали
і погубили душі,
невідаючих ніц,
що їх туди спеціально скерували,
давши лозунги фальшиві,
які завели їх в пекло.

Вже скільки тисячоліть
людину вчать вбивати
політики оті
й попи бородаті,

що Бога не мають у собі...,
а ми люди, люди,
коли вже навчимося
істину життя знати,
що життя зберегти –
є покликанням нашим.

Війна – це результат обманів наших,
гніву і гордині,
вигоди і користолюбства;
це забрати в когось підло
шматок черствого хліба,
сиротину під кулю послати,
у вдовиці забрати все із хати.
Війна – це продовження політики гнилої,
яку ведуть керманічі-супостати,
які не вміють за державу
і підданих подбати
і так ведуть державні справи,
щоб собі найбільше вкрасти,
і так плетуть своїми язиками
обіцянки багаті,
яких ніхто із них
не виконував для всіх,
а тільки тим,
хто згоден гавкати з ними
в унісон
і крихти собі брати,
що падають зі столів барських –
вони їх воїнами звуть,
охоронцями їхнього порядку,
які готові покусати
і навіть готові вбити –
таємно для остраху усім,
щоб з трибун кричати,
що це за порушення присяги,
за зневагу до закону
і що це усім во благо,
бо розуміють собаководи,
що щось сакральне внести слід
у їх словесну ідею-команду.
І сумно те, що багато люду
спрагле гідності й пошани,
справедливості і гідного життя
ідуть за ними
своїх же братів по крові й духу
убивати.
Кров тече, болять рани;
душа болить у воїна такого,
болить в дитини й мами,
дружина просить в Бога
зберегти життя йому.
А перед боєм ніхто не думав,
що прийдеться когось вбити,
що можливо і його вб'ють,
бо повірив він, в свою користь
і «політику-другу»,
що матиме квартиру й пільгу
від усіх,
бо всі в той бюджет вливають,
а не тільки друг-політик
зі свого общака.

Не слухаймо політиків
радіо і ТВ,
бо там лише їх дракон
кличе в бій,
щоб напиться крові,
крові злої,
бо саме таку
ми сюди принесли.
Знаймо, що ця війна
не тільки в бліндажі –
вона і на пропускному пункті,
вона і серед нас:
між духовним і користолюбним.
Духовний біля плуга,
чи молотка відбійного,
біля корови чи станка
діло творить добре;
поет чи духівник
несе слово мудре,
то слухаймо їх
і не кидаймо
станка і плуг,
корови чи вугілля...,
хоча і біля них
ми на війні
психічно-інформаційній,
або через чоловіка, сина.
Бо всякая війна
від короля чи президента супостата,
з їх кагалу таємничого,
але не від Душі
і не для життя,
а для смертей наших
і оргій їхніх.

Вбивати – не добра справа
і є злим ділом...
Ох не просто
і досить таки не просто
людину убивати,
щоб потім політики,
які гнілі душею,
плодили війни там і тут,
даючи за ті вбивства
такого ж селянина
чи міщанина,
в яких є теж жона і діти
медалі й героїв...
А за що?
За те, що вміємо вбивати,
що готові вмерти
в своєму користолюбстві
за їх ідеї,
за їх заводи й гроші.

Можна багато що бажати,
щоб кимось важним стати,
щоб гроші у кишені були завжди
і все чужі, чужі
через трупи й долі,
бо вбивання інших –
це і інший шлях
заробляння грошей на крові.

То знайте й ви,
що нібито, виконуючи накази
і маючи можливість зробити вибір
все одно йдете убивати,
а це не сіянь ниву
і не хліб дозрілий жати,
то не винесете й ви,
прокляті вбивці,
що прийшли на землі інші
убивати...;
не знаєте своєї долі,
не пізнаєте ви щастя
і будете нести клич убивці
і руки в крові
кожну ніч,
та ще й сльози і прокльони
вдовиць і сиріт,
і їх потоптані душі,
бо ж не тільки ви хочте жити,
а й інші хочуть жити
гідно і щасливо.

Знаймо, що гвинтівки
не пишуть слів хороших,
не сіють ниви
і не добувають вугілля з надр;
гвинтівка стріляє,
рота закриває назавжди,
а чи усвідомили ми –
де взяли ми таке право
УБИВАТИ,
бо вбиваючи когось,
самі стаємо духовним інвалідом
і не матимемо спокою самі
та ще й діти.

Не гвинтівкою мир і волю
нам плекати,
а працею творчою
і добротою миролюбною.
Можна закривати очі
горілкою й грошима
до вбивства і на нові вбивства,
та і на багато іще щось,
шукаючи душевного спокою,
але від Душі не сховаєшся ніколи.
Вона про це нас повідомляє
страшними снами,
постріляними ногами,
через докори сумління,
різними негараздами,
втратами й невдачами,
хворобами і смертями передчасними.
Навіть, якщо ми якийсь політичок нещасний,
що бажає влади і грошей,
то перш за все ми люди
і це нам всім слід знати.

Однак, слід було
повірити в любов і доброту,
довіритися Богу,
який мир і спокій
у Всесвіті плекає.

Він за душі дбає,
дбає і за того,
хто цю душу носить,
бо знаєте уже,
що після бою,
а особливо,
коли смерть подивилася у очі:
і усвідомлення прийшло,
за що воюєте-вбиваєте
чи хочете бути вбитим,
що проблем своїх,
і проблем сім'ї
цим не вирішимо ніколи,
бо тільки в мирі
і при творчій праці
ми можемо статки надбавати,
а війна – це все руїни й втрати,
покалічена душа,
чи відірвана нога...
Але, чи краще їм стане жити?
Ні, бо втратили чимало –
хто квартири, ...,
хто чоловіка, сина,
а хто душу.
А можливо хтось із них
знайде у тому пеклі
шлях додому,
до свого Бога.

Наша позиція єства,
що нам слід навчитись ЖИТИ,
щоб ЖИТТЯ в радість нам було.
То знаймо істину святу,
що тільки мир і доброта
несуть щастя в хату,
а гнів і злоба,
бійка і війна
несуть горе і біду.
Тільки потім
до нас приходять
розуміння цих енергій зла
і проклинаємо ми ці війни,
рани заживляємо,
гамуємо біль втрати,
плачемо
і сльозу беззвучну
додолу відпускаємо.

То знаємо досвід людський,
що будь яка бійка, чи війна
рано чи занадто пізно
закінчується бесідою й миром –
і тому просимо, благаємо:
не починаймо сварки, бійки
чи війни страшної,
а згадаймо оцей досвід
і істину святу –
не забирай життя в когось,
бо втрадиш і своє.
Тому просимо усіх
сідати за столи, чи на лавку
і пізнати ті причини,
що дозріли до війни –

шукаймо спосіб жити,
щоб доброту творити,
бо душу легко загубити,
поклавши тіло за глупоту
свою і політичну
і таку нікчемну.

Знаймо, що не герої й вояки
життя творять,
а тільки праця і доброта
продовжують життя;
і вони не руйнують,
а тільки творять і будують.
І саме якості оці,
що йдуть від Духа
нас спасали і спасуть,
то тому й просимо уклінно:
возлюбіте всіх,
як себе,
як Бога,
який в Душі і всюди;
не повставаймо проти Бога,
творячи війну
умом своїм негідним,
без розуміння зла,
гніву і гордині,
жадібності і вигоди.

Знаймо й те,
що й сила Духа
не в силі зовсім,
а в доброті
і милосерді;
і зовсім не в помсті
й зброї,
а в прощенні усім,
у відмові
від дій лихих і злих,
у забутті гордині,
і у творінні доброти,
і в усмиренні
ума свого – ворога свого,
бо ворог зовсім не в Росії,
і не в Європі
і не повністю в масонській
єврейській ложі,
а ворог той сидить у кожному із нас –
в умі.
Він там гніздечко звів,
зібравши пір'я гніву
на кухні чи дивані,
склеївши все це
у злобу на роботі,
а за основу взявши
товсті гілки
жадібності своєї
і сів у нього
у надії,
щоб жити краще ніж усі,
або хоча би так, як всі,
а не для миру у собі
й для інших,
бо саме це є основа дружби

й доброти простої,
бо це є спосіб обійтися без війни.

Знаймо також,
що територію і мову,
як працю і доброту
у нас не забере
ніхто й ніколи
з тих політиків-вояків,
користолюбців і злодіїв,
бо все це тимчасове
і є нагадуванням всім,
що спосіб життя у нас негідний.
Знаймо, що доки Дух живий
в народі,
то нездоланий цей нарід
і дім його, і діти.

Звернімося до серця
і відчуттів,
проявімо милосердя,
творімо все з душею,
встаньмо до молитви
в позитиві,
то і війна
нас мине,
бо саме цим ми її у-бла-жили –
у благо і життя ввели.
Зрозуміли?

Миру всім
і благодаті!!!
Милосердя
й доброти!!!

БАЖАЙМО МИРУ

Миру мир бажаймо,
а не злобу і війну шукаймо,
і немає ворога-супостата зовні,
бо він у нас,
а вся біда у тому,
що ми бачимо його
тільки в інших.

Мир і злагоду творімо,
а гнів, гординю упокорімо.
Злагоду і спокій у сім'ї
і милосердя межі людьми
творімо і лелієм;
до комахи і рослини,
як до братів наших,
ставмося бережливо.
Бо саме з таким ось розумінням
ми можемо любити світ
і себе у ньому;
бо саме так навчимося
зберігати мир у всьому;
бо саме так ми зумієм
ближньому прощати
і жити, щоб творити,
і жити, щоб життя
в радість нам було.
Пильним будьмо у словах і справах

з думок в аналізах й оцінці;
нікому шкоди не зроби,
виходячи з доброти своєї.

Знаймо істину
споконвічну,
що життя
є основа нашого буття.
Не історію слід нам вчити,
чи те, чи хто, і де, і як
там перемиг,
бо у війні лихий
немає переможців –
обоє щось втрачають:
чи то здоров'я,
штани порваті,
та іще й ворогами
навік стають,
а там і рід, сім'я
у відносинах гниють.
Коли ж держави
входять у війну прокляту,
то люди гинуть
з обох сторін;
калік тілесних
і душевних добавляють.
То висновок із цього має бути,
чи урок-повчання:
як можна так життя прожити,
щоб війн не було межі людьми,
а історія не зсілася у пам'яті
про смерті, перемоги і поразки,
а про творчі здобуття,
про пісню миротворчу,
про парк красивий,
де у ставку лебідь білий білий
вклонявся б нам і ми йому
у вітаннях милих,
у бажаннях щирих,
а ми на роботу йдучи,
в радості комбайн добротний
сотворити,
костюм красивий,
а чи сукню
вправно зшити,
щоб весілля і родини
звали нас в життя,
щоб діточки зростали
в щасті,
а доброта була
за орієнтир життєвий.
Не треба нам родити
синів і дочок для війни,
не для неї сльози проливати
за їх гробами йдучи,
а потім героїзм восхваляти.
Бо герой фактично той,
хто живий і життя творить,
а не той, хто вбиває,
чи бажає бути вбитим;
хто життю радіти вміє,
а не медальками блискає...

Скільки людство знає й пише
про біди, війни...
і щоб горе заховати,
то героєм хочуть називати тих,
хто душею плаче,
і словами пустими
його его тішать.
Хоча для прикладу простого,
коли ми речі робим
і помилка там сталась,
то вже іншим разом
ми помилки минаєм,
бо в цих діях
ми маєм досвід.
Тоді чому ці сльози, горе
не є в нагоді для науки,
щоб не воювати і не вбивати
себе і собі подібних.

В мирі життя прожити –
це щастя й долю нам пізнати,
а історіям війн ввійти
у забуття і в небуття,
то це і є покликання людини,
то саме це є нам взірець,
похвала і дяка
в пошану і науку.

Бажаймо миру
всіма фібрами душі,
кожним порухом ума
стопи й руки –
кожен ...,
скрізь і повсякчас:
це запрошення,
це і пегас,
це і реально,
і по моці нашій
творцями миру бути
і мир творити.

ЖАЛІСТЬ

Ми є жива істота
і живемо серед живих.
Буває робим шкоду
собі, або комусь,
але перегода жаліємо
себе, або когось
за дії несправедливі
лихі і злі.
То навіщо ось так жити,
щоб потім пожаліти
із співчуття
чи з докорів сумління,
то чи не краще милосердя проявити
до проявів негативу,
то чи не краще бдіти,
щоб помилок не робити,
а потім і нежаліти,
бо і жаліти ми не вмієм,
і добродіяльним бути сором,
а милосердя проявити,
та іще публічно,
то не кожен зможе

поступити гоже,
визнавши помилку
чи зробити все,
щоб зуміли нас простити
і простити ми зуміли б
зобидчикам нашим.
То знаймо, що дія жалю має місце,
але нам потрібно вчитись так життя прожити,
щоб не жаліти себе
і менше зустрічати тих,
хто милосердя потребує.
І в цьому є розрада –
кругом і всюди робімо добрі справи,
то не буде сліз жалю й обиди,
не буде ран на серці і на тілі.

ЗУПИНІМОСЯ В НАМІРАХ ЛИХИХ

Не приймаймо слів гніву і обид
і не кажімо нікому слів цих злих,
бо бумерангом вони повернуться
... і не самі,
а в цілих семерих.
Та вчимося його ще пізнавати
при зародженні в думках,
бо щось зродило його в нас:
чи то гординя,
чи всезнайство,
а більше всього,
що Душа,
в інші уста їх вклавши,
щоб зупинити нас,
щоб паралізувати ум,
надавши час нам поміркувати,
охолодити гарячку злу,
щоб воно не виростло до війни
і тим благо даруємо
собі і Богу,
що зупинилися
і не сотворили зла.

Зупинімося в злих намірах своїх –
і це є першим кроком до добра,
до пізнання самої суті
нашого життя;
побажаймо щастя
в дні новому
Богу своєму,
що живий у всьому,
за те, що ще живі
і ми самі,
бачимо світ цей:
людей і сонце,
відчуваючи тепло в руках,
і що серце б'ється
в такт, природно,
то до праці приступаймо,
бо цим ми діло добре зробим
собі, або комусь.
Тоді цей же бумеранг
буде вже не він собою,
а ангелом Бога в нас

і теж не сам,
а з радістю німою
довіру зміцнить
в наявну доброту
і щастям Бог нас спеленає
життя зігріє
і ми зуміємо
пробачити усіх,
хто гнів й обиду
захотів
вкинути у нас.
А ми ...
з розуміння цього
щастям зацвіли
в раю земному,
пізнавши радість,
даруймо всім і всьому,
засіваючи любов'ю
цей сад едемський.

НЕ ОСУДИ

#

О Боже мій,
о Суций мій,
скажи мені:
куди прямує
мій шлях життєвий
в цих лабіринтах
людських відносин
із вигод і користолюбства,
чи докорів сумління,
що ми не слизняки
і не роботи біологічні.
«Спаси і сохрани» -
співаємо, або прохаємо,
піднявши руки догори.
- а для чого?
- щоб далі в злобі жити?,
і потай погані справи все чинити.
«Прости й навчи» -
ми маєм так спитати
той дух чи енергію,
що в нас, над нами і під нами,
як із Богом цим нам жити
у злагоді з природою й людьми
і взаємини свої
на доброті ростити.
Бо кожен має зрозуміти,
що ми Боги
Душею ним присутні
тимчасово на Землі
в прояві людини
і відповідь ми будем мати
при потребі духа і життя,
бо інше ми спитати можемо
у Диявола,
якщо ми вже його діти.

ПРОБЛЕМИ

Груз проблем життєвих

не дає підняти ніг
і видно грязь на черевиках,
що прилипає не від легенької ходи,
а від пересування ніг.
Мабуть слід нам зрозуміти,
що земля вже нас чекає
і клапті свої приліплює
на взуття,
та й руки вже біля колін
і очі,
ніби щось шукають біля носків
все уже земельку ту шукають,
щоб звикали ми до неї
і зрозуміли, що наше тіло
до цього вже готове.

Пора брат, пора і сестро ти моя
в земельку йти
чи то розвіятися в попелі від праху
для спочинку нашої душі,
а далі знову в путь –
Душею в путь,
в путь із новим тілом,
бо тільки так Душа росте
і полегшує життя земне,
що дає можливість їй
наростити крила,
щоб злетіти на віки
в енергіях духовних
до джерела життя –
Духовності святої.

І саме в мить таку
шукаймо тиші в домі,
шукаймо тиші й поза ним,
та і не тривожим тиші ми
гомоном своїм.
Голову схиляємо в поклони
в благодарінні німому,
рукою руку взявши
і ногою правою,
торкнувши ліву
коло життя замкнувши...
в тиші.

Тоді прийде тиша
в ум, а потім в Душу –
і так полюбимо ми її,
та й не просто так,
а для молитви,
не потривоживши думками
років минулих,
та і бажань уже нема
зробити хоча б півкроку в майбуття.
Приймімо ось так
смерть свою:
у тишині,
то в такому ось мовчанні
немає й каплі брехні і фальші,
бо цим свідомі ми,
що ця мить смерті
в тишині є вінцем життя земного
і що саме цим даємо

ми душі зробити
старт прекрасний
у новому житті.

ЦІНА ЖИТТЯ

Ціна життя у кожного своя,
але життя безцінне.
Та як же це все розуміти?
Якщо жити маєш гідно,
життя пізнавати –
і пізнати для Душі,
то воно безцінне,
красиве і безневинне,
щасливе – із любові ткане,
добротою скрашене
нитками взаємопошани шите,
милосердям зарублене,
дитячою присутністю мальоване,
духовними якостями напахане.
Саме цим воно безцінне
і на життєвій стежі
для Душі нема ціни життю,
бо тільки життя духом дише
і Душа живе, бо Дух у ньому є.

Ціну життю людина склала,
складаючи носки і черевики,
складаючи костюми й гроші,
машини і посади
і так оціночно по речах оцих
судить про людину іншу
незалежно від рідства і статі
і в такому самообмані
ярлик ціни
складає на життя.

А той, хто цього мало має,
продаючи дружбу, волю,
продаючи радість, силу,
дітей, дружину, друга...
і так заповідливо ліпить
фасадну маску на лице,
аби лиш інші оцінили.
Якщо ж своє життя облаштовувати так,
щоб інші зацінили,
то знаймо кожен і повсяк час,
що вже одна нога в могилі...
Лиш серце нам підкаже,
де зігріти треба і кого,
бо Душа не жде оцінки...
..., а саме так: жде добродіянь.

Але знаймо люди, знаймо,
що себе такі й не знають
і інших вони цим не зігріють,
опалюючи Душу,
бо все те наживне,
а Душа то вічна,
хоча вона і не публічна,
але скільки поколінь в родині
душу палену одним
несуть, несуть
і страждають,
що їх ніхто не любить,

що їх не поважають...

Будьмо добродіяльні,
милосердні і миролюбні,
гідні і щасливі,
то тоді нас ніхто не купить,
бо ми безцінні
з такими ось скарбами.
Такі були, є і будуть серед нас,
бо саме вони тчуть
Духовність людства,
бо вони зерно елітне
Життя і Духа.

СИРОТИНА

Зозуля, зозуля!
Чом лічиш ти
життєві роки
кожному із нас ?
«Ку-ку й ку-ку...
живіть у радості усі
й до віку» -
багатьом із нас бажає:
«Живіть, як батько й мати,
а то ще й краще;
живіть у діточках своїх ...,
а не в моїх лічбах – ку-ку,
бо життя Бога творить.»
Життя є Божа милість
і страждання наші
від невміння жити.
Життя сім'єю,
життя у сім'ях на планеті,
то є світле й чисте,
що оберігає рід людський
від голоду і холоду
милосердям нашим.
То будьмо не зозулею ...,
то будьмо добротою й милістю,
щоб діти на Землі
сиротами не росли,
бо людина і дитина
в гурті живуть,
в гурті звикли жити,
то допоможіть усім,
а то й зверх того сиротині,
як у полі тій биліні
життя прожити так,
як подобає будь якій людині.

Життя сирітське
важке й глумливе,
а буває, що пусте і вередливе,
бо зламало її долю
життя світське...
Життя сирітське –
це та межа,
де кожен може взріти
Бога у собі,
чи Бузувіра,
бо кожен може
сиротину скривдити,
сказати погане слово,

забрати пряник,
щоб кинути ним об землю ...
Зупинись, людино,
зупини у собі звіра,
бо і звір так не робить ...
Приголуб і допоможи,
витри сльозу гірку й часту,
не дай умом в житті упасти;
допоможи чим можеш
вистояти в життєвих бурях,
щоб змогла дитина ця
пізнати в житті радість,
бо життя сирітське
на життєвій ниві –
це нам у повчання,
це нам підказка Божа,
як жити нам серед людей
і доброту творити,
бо доброта кожне серце гріє:
і тому, хто її творить;
і тому, хто її приймає,
бо саме добротою
Бог сиротини
серденько милістю торкає;
дає шанс зрозуміти,
як життя гідно жити.
Тому ми досить часто
саме по сиротині,
по життю її складному
звіряємо свою совість,
згадуємо Бога й справедливість
і робимо, і діємо у милосерді,
бо це та межа,
що відрізняє нас від бузувіра,
бо знаємо напевне,
що є у світі любов,
красота і доброта,
які і роблять з людини Бога.

Кожна людина,
а то ще й сиротина
в дитячі роки
хоче й потребує
людської чуйності й поваги,
а то ще й можливості життя пізнати,
щоб Духовність в світі
з усіма стяжати.

ЛЮДИНА

Людина у житті
поводиться, як риба у воді;
вона у ньому грає
і воно із нею чудеса витворює.
Тільки ум наш неспокійний,
як той шторм морський
рибину на берег викидає,
то так і людина несвідомо
пов'язує кожну мить із ним
у відносинах людських –
то це і прекрасно,
коли вони не торкають
душевний спокій

і благодать життєву.
То знаємо вже кожен, ми,
що граючи тільки як політик,
цим збудуємо суспільство,
бо це вже шторм,
війна чи революція,
які часто і досить часто
викидають кожного із нас
на берег непридатний для життя.
Не тільки це нас може
на розум настановити,
а й спокійне розуміння
себе у світі, як частиночки його,
що дає нам можливість бдіти
і свідомо життя своє творити
у злагоді і погодженні з душею
ми зуміємо у радості прожити
своє життя прекрасне на Землі.
Стяжаймо якості духовні,
творімо красиві речі
і добротою наповнюймо відносини людські,
з Природою і Сонцем живімо у благодарінні,
то наше життя тихоплинне
зуміє пізнавати Всесвіт все повніше,
бо саме це дає нам ті знання
про покликання людини на цю планету –
це творіння якостей духовних,
завдячуючи свідомому уму Людини.

ДОПОМОГА

Допомогу всі приймають,
але не всі її надати вміють,
та і не всі її із задоволенням
і благодарінням сприймуть
в своє життя
і в радість іншим,
бо допомога допомозі
може бути від душі
і благословенна,
а може в неї вклали
всі очікування і користь.
Ось тому ми можемо відчувати
приємність і легкоту,
надавши допомогу,
або її прийнявши.
А іноді буває,
що нас давить гнітом,
душа в неспокої тремтить,
то знаймо,
що допомогу цю
прийдуть скоро забирати.

Допомагаймо всім,
хто можливість має,
хто потребуючих відчуває,
й бачить,
бо для цього мати слід
чисту душу й око третє;
допомагаймо за покликом Душі
таємно й щиро
від доброти своєї,
то і дії ці Божественні

й помічні –
ми це відчуємо,
і Бог це бачить,
і люди це відчують.

Знаймо і розуміймо
подеколи свої і інших дії,
бо ми і інші вже навчені отак
цінити себе і інших
по діях наших і своїх,
щоб показати всім
і публічно
про допомогу й подарунки,
то і навзаєм
ми отримаємо таку ж підтримку –
аж цілу кучу,
що так закриє нашу Душу
і ми загубимся у собі,
а інші будуть наче речі.

Тому й просимо:
з вигоди і користі
ніколи не даруймо,
бо ми зовсім не творці дарунків,
а тільки передавачі –
то передаваймо,
якщо є сила мочі
ума свого
узріти того,
хто потребу має.

Не думаймо,
що подарунок є якби
дача богу у займи,
і цим дарунком
ми зможемо купити в Бога
все собі, чого бажаємо
і хочемо чого,
щоб стати важним над усіма,
бо Бог у нас вже боржником стає
і намагатиметься нам віддячить.
Так не є.
Бог дяку тим дає,
хто милосердний
і добродіяльний,
хто вміє добрим словом-ділом
душу іншу відігрити –
і саме для Душі.

Та і той Бог дає,
якого ми купили
чи дали взаєми,
та ще й так дає,
що ум не знає
куди те все дівати,
то в жадібності своїй
будує маєтки й склади,
але вони не дають тим,
хто потребу в них
життєву має.

Бог давав
та все надію мав,

що буде все поділене
по братськи...
ач, ні!
Гниє чи гайнують інші,
а Бог чекав,
що нашими руками
ці подарунки попадуть
саме тим,
хто потребу сильну
в них мав.
Тому саме для таких
Господь дав іспит свій
для нас:
бути благословеними вовік,
чи в прокльонах не одне життя
животіти.
Тому то й знаймо,
що шанувати начала Божі у собі
є першим ділом;
шанувати Бога в інших
добродіяннями своїми,
тоді це путь покликання людини,
який щастя всім дає.

Допомога є та дія,
яку ми робимо
по зову серця свого,
відчуваючи милосердя і пошану
і ту радісну легкоту від того,
що її від нас приймають.
Ось у цьому її суть,
бо виростає вона не із користі,
а як потреба –
і духом ми зростаєм,
а потребуючий її прийняв
і подякував нам і Богу,
укріпившись у довірі,
що є на світі доброта.

Допомога із вигоди і користі,
чи сам факт у прийнятті грошей,
то це є рабство чи робота,
бо очікуванням вигоди,
ми рабами стали.
Коли ж можливості маємо,
то допоможімо просто так,
бачачи потребу
чи каяття в негідному діянні.
Отримавши ж гроші,
ми забруднилися душею,
бо договірна робота
не є допомога
і так її, цю дію,
ми і не називаєм.
А ще в більшу грязь ми лізем,
коли беремо взятку, хабарі
за нікчемну «допомогу»,
яку ми по статусу своєму
і так зробити мали ...,
а так Дияволом зрілим стали
і цей стан свого ества
несем додому чи до друзів,
в дитячі душі засіваєм

і так непомітно,
і по трошки
з дружиною й батьками,
сусідом і серед людей
ми онкопухлиною зростаєм
в гурті людським,
під вітами дерев спільних
вдихаємо зі всіма повітря чисте
і видихаємо мікроби –
ці диявольські енергії розкидаєм
уже не помічаючи,
а по звичці
несемо татові і мамі
кружечку водиці
за хабара, за гроші ...
То поміркуймо самі:
«Чи так погано
ми жили до цього,
чи голодні ми були і голі,
чи не була надія на дітей,
чине було роботи по душі
й друзів щирих?»
Так, були ...,
вони такими й далі є,
та уже не з нами.
Бо тепер ми бачимо,
що всі якісь корисливі
і всі готові обдурити
і оббрехати,
щоб лишню копійку мати.
А суть у тому,
що ми самі такі
і такі ж у нас «друзі».
Тому такі «трудяги» -
хабарники і грошолоуби
тепер, як і колись,
свою назву мають –
корупціонери ...

Це тепер ...,
це тепер ми живемо добре,
тому що така Душа
прийшла у наше тіло
і до неї потягнулись всі,
а ми, втративши своє бдіння,
відчувши затребуваність ними
і смак висоти посади,
смак грошей чужих, брудних
із горя чи біди взятих,
а для нас даремних ...
Прийнявши чужі речі, гроші,
як хабар,
то знаймо ми,
що прийняли
ті негаразди,
горе чи біду,
які були у тій сім'ї
і весь той негатив
залишиться із нами
і цим губимо помаленьку
душеньку свою
і вже таку нещасну
залишимо нащадкам нашим.

А їм прийдеться бути
в протилежній іпостасі :
добувати хліб і воду тяжко,
носити хабарі
за свої поступки,
відторгнутим й незручним
бути у сім'ї і в людях.
А правда тут одна:
якщо живеться нам
більш менш в достатку
і маєм радість у житті,
то дякуємо Богу,
людям і Землі –
і так живімо:
в добрі і милості своїй
і іншим це даруємо,
або, допомагаючи від душі
і душею,
то і в онука чи правнука
життя буде краще,
бо і він, прийнявши нашу душу
у своє життя, розцвів
на радість батькам і всім,
але зовсім інша справа,
коли батьки від добра
«добротність» й «розкіш»
від можливостей своїх
нечистоплотних
нелюдьми стають,
занапастивши Душу,
то таку ж згорьовану дають
своїм нащадкам по крові.
Ось у цьому суть життя,
зростаючи душею у потомстві,
то саме тепер ми й дбаємо
про їх здоров'я, щастя і достаток,
ведучи життя благопристойно.

ВІТЕР ЗМІН

Віє вітер по Україні –
вітер змін суспільних:
повіяв у кожному дворі,
віяв й віє,
то наліво,
то направо,
а з ним хитаємось і ми,
як флюгери.
Нема спокою у Душі,
нема порядку і в ділах
земних,
бо серед людей
великий поділ стався:
на тих,
хто якості духовні
зберегти зумів,
однак закинутим
і відторгнутим
побратимством Духу
від гідного життя
в людській моралі
чи за кусень хліба,
чим спонукають
зробити вибір

між Богом
і статусом земним,
аби лиш животіти;
інші,
віддавши Душу
царю Мамони,
обкрадають
собі подібних
поперемінно,
в партії вступають
все нові й нові,
повертаючи кашкети
на головах
і в нових словах
все гублячи
в житті цьому
підлабузництвом проклятим,
осудом, удавано сміливим,
зверхністю, яка тихо розпирає
гордині груди,
жорстокістю звіриною,
де є можливість
забрати в брата,
бо є сила,
є тимчасова «влада»
є «повчання» юдейське,
яке під корінь ріже Дух,
а Мамону за істину глаголить,
аби лиш тут осісти.
Не знають супостати,
що Дух є не тільки в людях,
а і в землі, деревах
... і комасі.
А може знають,
що так чорноземи засівають
ядом і чим попало
і ліси тихенько ізрубали,
а ми мовчки зріли,
бодай сліпими вже були,
коли ми цього допустились
і Душі погубили
за той долар
з оком іудейським.

То подивімося
кожен в свою Душу -
чи може він постати
перед Господом ЧЕСНОТИ,
РАДОСТІ Й ЛЮБОВІ,
бо зі смертю тіла
в одних Душа злетить
голубом до Духа,
а інша буде плазувати,
але вже безсила
і без тієї «влади»
сім поколінь життєвих
і по крові рідних
своїм потомкам дасть
на сім століть земних
спотикань і плачу,
бо ми, предки,
ставши касиром у Мамони,
за ці десятки років

зуміли Диявола потішити,
потішили і тіло,
а тут і старість підійшла –
і так вона,
що й самі чуєм.
І все це за діла
свої несправедливі,
бо жили лиш для себе,
сім'ї своєї,
яка і нас таких відторгне,
бо Душею ми гнилі
і у цих ділах мерзенних
вони не схочуть з нами жити,
бо людські прокльони, сльози
за гідність потоптану роками
вони не схочуть і їм простити
за батьківські «діла».

Той вітер віє по Україні,
несучи всім
вдосталь кисню і азоту,
торкання тихе і теплоту,
то і ми будьмо рівні
перед Богом і людьми,
бо ця вільність політична
тільки крутить життєвий флюгер,
не даючи кожному із нас
себе пізнати:
бо ж кожен може бути добрим,
милосердним, чесним, щирим
у собі, або для себе,
то розвиваймо і розвіваймо
ці якості духовні,
щоб і інші жили гідно,
заможно і щасливо;
нехай вітер витре
прокльони і біду
і згорьовану сльозу...
Покаймося люди
в своїх ділах, словах
і думках неосудних,
яких ми наплодили
за оцих років двадцять п'ять
у гніві, злобі,
готовності убити
сестру і брата,
дітей обплутали брехнею,
і все в надії
на когось, на доброго дядю,
а самі – все плодили
і плодили Диявола у всьому.
То зупинімося в лиходійстві
і починаймо вже творити
добру думку,
мудре слово;
будьмо добродіяльними,
проявляймо милосердя
скрізь і у всьому,
бо це основа
свободи на Україні –
то і повіє по Україні
вітер спокою і миру,
радості й достатку.

Знаймо люди, знаймо це,
що все хороше й зле
самі робимо ми
і не комусь,
а лишень собі:
зробив погано –
втрати понеси;
створивши добре діло,
то цвіти у щасті.

Кожен плаче, стогне
і країна на цьому тлі
вже роками тліє
в ділах все злих,
як і ми із вами
Віднайдімо кожен точку
у відліку життя свого
для змін в собі,
то настануть зміни
і в Україні,
як в цілому і у світі.
Чуть подібна криза
пройшла в Європі
ще у шістнадцятому віці
в людських умах,
в ідеологіях країн і церкви,
то і сьогодні людство потребує змін –
починаймо із добродіянь,
починаймо із довіри
до людей, до всього,
бо довіра виростає
з думки, слова й дії
і якщо серце скаже нам,
що ми чиним справедливо
і дасться нам це легко,
то це вже і буде досвід
наш життєвий,
який є основа людської довіри.
Утвердившись в цьому
і прийнявши, за істину життєву,
що Душа є нашим провідником,
охоронцем і наставником,
у всьому, то так ми духом
приймаємо віру
і життя сприймаємо,
як Бога.
Бо тільки лад в Душі,
тілі і в справах
творює зміни у житті в цілому.
Творчо і якісно
працювати маєм ми,
вкладаючи у слово й діло
мудрі рішення свої,
милість і милосердя
взяти за основу,
то і будемо дивитись
на життя і себе
очима Бога.
Привчаймось поряд з цим
не проходити байдуже
мимо горя й біди інших,
підтримаймо словом й ділом
зневіреного і того,

хто шукає змін і Бога.
Лиш тоді пройдуть зміни у країні,
зміняться цінності життєві,
Духовність буде у пошані,
то злагода і мир запанують
у взаєминах наших,
бо тільки за змінами такими
приходять зміни і в достатках,
і в здоров'ї, і у вихованні дитини –
та все на краще.
Оце і є те щастя,
яке із доброти зростає,
а для цього ми вихід з кризи
і шукаєм.
Знаймо, знаймо,
що відроджена Духовність
окремої людини й людства у цілому –
це шлях до відродження України.

То приймімо цю настанову
в життя і ми
з розумінням і терпінням,
Бога пізнаючи у собі.
Робімо все по божому
і живімо як Боги.
Тоді й потреба зникне
говорити поміж себе,
що арії -
перші люди на Землі
і Україна зацвіте
не від назви і кордонів,
а від доброти своєї,
бо доброта є дух народу,
і поки він живий,
і вітром повіває,
то його ніщо й ніхто
не здолає.

ШАНУЙ ПРИРОДУ

*Шануй природу,
як себе ми вміємо шанувати,
а якщо й себе не вміємо,
то хоча би шкоди не творімо.
Не творімо шкоди,
не робімо зла нікому –
ні мертвому, ані живому,
бо кожна річ і дія
тут не випадкова,
але й поряд з цим
ми щастя і доброти
всім єством бажаємо собі.
То маємо знати,
що і всі, і все
також надію має,
чи доріженьку свою
в цей день, в цей час
і на цьому місці
свою справу творить
не тільки для себе,
а й для того,
хто поруч,
чи зовсім далеко.*

Шануймо й бережімо

малесеньку рослину
і ліси,
комах і птахів,
землю-матінку кормлячу
і живодайну воду,
глибинні надра,
як і повітря прозоро-чисте і незримо,
але так відчутне ...
Шануймо й бережімо
людей, хоча по норову і вдачі
вони бувають різні,
то шукаймо тих,
із ким ми можемо прожити
цю мить і вік цей,
що життям зовемо.

Шануй природу кожен,
бо і кожен у самоті чи гуртом
не може жити окремо й сам
і треба зрозуміти,
що всі ми разом
і є природа,
і є суть життя,
і є творцями
добра і зла ...
та і сповідь ця неспроста –
вчимося жити
з пошаною і у взаємодії,
бо ми по комусь ходим
і по нас колись пройдуть
у цьому круговороті ...,
то поміркуймо на самоті:
що краще оминати,
чим наступити;
що краще сотворити,
чим зруйнувати,
або вбити ...

Не робімо стежку без потреби,
не ламаймо вітку на вербі,
бо вони напевне теж живі.
Живі і жити хочуть
і нас просять не робити так,
хоча й німі.
І такого ми за день робимо чимало.
А за роки ...???
То в чиїх руках життя
планети й наше ?

Княжий шлях

Княжий шлях із літ минулих
простягнувся з града Кия
стольного князівства
до града Ковельно
удільного волинського князівства,
а далі до Стамбула і в Європу,
перетнувши гілку
знаменитого китайського
шляху шовку.

Процвітали й наші села біля нього –

щось купляли, та й продавали,
а то й міняли мед, чорницю і гриби,
шкіру ведмедя і бобра,
багато іншого добра,
яким була багата
предковична земля
племен древлянських.

Залишки його ми ще бачим на землі
від сучасних Осток до Дерті,
Кисорич і Олександрівки,
а поряд новіші тракти йдуть:
залізниця Київ-Ковель
і сучасна варшавська автострада.

Мабуть річки й дороги
з небес малюють на землі,
якщо вони віками
не міняють манівці.

Прикордоння

Будки за Кам'яним,
Будки і за Остками,
І Буда до Дерті,
то назви сіл тепер,
що свідчать про залишки
буд сторожових
на землях пограничних
князівств удільних,
а потім місцем для стражниць
князівств литовсько-польських,
а далі місцем тих застав,
де вартові кордони берегли
між Україною Радянською
і Річчю Посполити...

І все це на землях предків наших
і землях нас іще живих...
Ось так нас все ділили
політики-князі,
підпанки-секретарі,
а ми живемо отут віками
від коріння того: із древлян.
Війн і революцій
нас вогонь минав.
Мабуть чистим духом
нарід наш промишляв.
Любив він правду,
дітей до праці наущав,
старійшим роду шану він давав,
а сам все тяжко працював:
з третіх півнів до зорі...
і все ж щасливі ми,
бо радість світиться
в очах сіро-голубих
працьовитих поліщуків.

ПОЛІСНЯ

Ось таке прекрасне
Полісся наше –
чисте, щире,

широке й серцю миле,
в людях, в небі і на землі.
Красиві села багатодітні,
хати добротні,
люди тут умілі,
які зросли серед джерел
для річок прісних –
а це вода,
це болота
і пагорби пісчані,
як фільтри природні.
Ростуть на землях цих
запашні суніці,
голубика сиза,
малина і ожина;
ростуть також тут
відомі на весь світ
гриби й чорниці,
а потім журавлина –
і так цілий рік
поліщуки,
як ті бджоли,
в бюджет сім'ї,
збираючи дари природи,
наповнюють свої статки
у праці тяжкій
і щасливі в чистоті душевній,
бо вся ця праця любить тишу,
даючи спокій для ума,
щоб очистити душу,
і думки ці тихоплинні
очищують все навкруги
в подяці Богу і собі
за здоров'я,
і за саме життя,
що дають рости радість
із покоління в покоління.
І скільки пам'ятає дід і прадід
нас лихоліття оминали,
бо всім відомо –
де чистота духовна
в людях і на землі,
там мир і злагода панує.
Все живе
тут хвалить Бога:
небо і земля,
сонце й вітер,
блакить води й дерева,
тварина і травина,
птаха і комаха,
а особливо
поліщуки рухливі,
з очима голубими,
чистими такими,
що ніби видно
ту чистоту духовну;
словом грязним
тут не сміять,
а якщо і зродять,
то виважене й мудре –
не зобидить,
а підкаже,
як у світі жити

в мирі з усіма
і в совісті з Душею.

РОКИ

Роки летять неначе дикі коні,
а життя проходить наче день.
Роки життя проходять у цілому
наче вода через сито:
досить швидко і нечутливо
і лиш на певний час
залишається після цього
мокрим сито.
То також і про нас
лишень певний час
згадують ...,
а потім і забудуть.
Роки ж проходять в нашому умі
тим добром чи злом,
цим лишаючи слід на Землі.
Добро творимо і життя постане,
як та мить на п'єдесталі.
Зло ж посіваючи собі і навколо,
то цим життя не бачим ми,
а тільки на годиннику відлік часу
і дні на календарі;
зима, весна, літо й осінь,
а що ж ми бачили в житті?
- ні себе, нічого і нікого !
І тільки в старості лік ведем роками,
але не добрими ділами.
- куди ж ми так поспішаємо,
що летимо з роками?
Людина ж має ноги,
щоб ходити і творити
у злагоді і взаємодії з усіма,
бо не тільки роки й ми
є суть життя,
а все те, що навколо нас
лежить, біжить, летить,
а може повзає, лежить,
бо ж не ми є центр Землі,
а лиш учасник життя цього.
То не лічимо роки,
а добро творимо
й шукаймо радість у житті.

СТАРІСТЬ

Всі ми старієм тілом,
умом ненавидимо всіх
і себе у безсиллі,
проkliнаєм,
розпач
і неміч щось змінити ми;
нікому не потрібні,
у всьому ми поміха:
рухи вже не ті,
слова, не маючи ваги,
зависають у повітрі –
ніхто не гляне,
не обізветься словом.
І ми уже не Ви,

а щось таке середнє –
воно... «бурчить
і всюди свого носа тиче»,
а там де треба,
то зовсім справу зіпсує.
Нема затребуваності нам
і Богу ми байдужі,
бо ми уже не є життя,
а смерть ходяча.
Отут би мудрість проявити,
бо вже знаєм,
що баченням таким,
ми душу таку ж жорстоку
у світі пускаєм.
Ми вже й Бога не боїмося,
бо в житті ми радості не знали,
а все бігом ...
і поспіхом отим
не бачили людей,
краси і доброти,
а тільки плітки,
продажність і побрехеньки,
бо буцімто вижити ми мали
серед людей – цих звірів,
завистників, вампірів,
готових за гріш
душу дияволу продати,
аби лишень на гривну
більше мати...
то на цьому всьому
ненависть кипить,
обида ум залляла,
душею не можемо простити
і собі у них прощення попросити.
Зневіра і скрегіт той зубами
тільки й свідчить,
що намарно ми в життя прийшли,
а воно таке погане,
що не пускає вмерти,
збираючи вантажі тяжкі
в ненависті й хворобах,
де ще більш жорстокими стаємо
і не визнаємо,
що духовне нести –
це не просто жити,
це праця й подвиг наш щоденний –
і не простий,
а копіткий:
свій і інших
ми маєм подих шанувати
і сприйняти все як є,
приймавши в позитиві,
бо саме в цьому
ми і є раби духовні.
Таке ж життя жебрацьке маєм,
бо того, що світ бажає,
то ми не маєм;
ми не маєм злоби і гордині,
але і слово наше мудре
ніхто прийняти не бажає,
бо слово мудре
має корінь правди,
а правдолюбцець гонимий світом

і не є зразком для інших.
Ось так між Духом й Світом
Людина-Бог знемагає:
тяжіє Духом в небо,
а земля тримає тіло.
Тримає і в старості оцій,
що ще життям зоветься,
яке не миле,
а протівне...
ніхто старим не хоче бути
постійно будучи забутим
волочим дні в знемозі,
але все ж не в Бозі.
Прощай життя
і дай скоріше вмерти,
Боже,
якщо ти є.
В житті ми радості не творили,
бо й не вміли
і за це хвороби маєм,
а ти ще й силу забираєш.
Для чого ж ти, Демоне,
непогамовний
життя даєш,
а щастя так рідко сієш?
Чи жадібний такий,
чи так боїшся гординю народити,
бо міри щастю і меж немає,
а людина все блукає,
все намарно Тебе шукає ...
і не знаходить,
тому і проклинає
Тебе, Себе, Світ
і старість недолугу.

ШУКАЙМО БОГА У СОБІ

Не несімо у собі гнів,
обид цілу кучу,
палаючу злобу
і бажання вбити
в цьому стані
хоч кого,
то знаймо,
що хрест життєвий
непросто, ох не просто
нести в житті,
коли ми Бога не пізнали,
коли не довірилися йому.
То і не говорімо,
що вже зовсім тяжко,
бо ми в такому стані
не бачимо доброти навколо,
а можливо, саме в мить ось цю
комусь ще важче
на цьому світі жити,
бо все це осуд
наш незрілий,
який корінням в нас сидить
з оцінок наших,
оцінок наших дій.
Свій несімо хрест,
коли печаль спалює мости,

коли ноша з'їдає шкіру
і вже знемога все нести,
і ум уже в зневірі,
то Богу віддайся у молитві
за те, що ще живий,
за те, що жив і мав прекрасне,
бо кожен з нас пізнав
хвилину щастя
і ті відчуття,
які люд любовію назвав.
Любов і щастя
завжди заодно,
бо зросли із доброти
і навіть полоса невдач,
біда і горе,
що сушать нас,
стискають серце,
ум не діє;
а душа ще шепче:
«Вір, бо є любов,
є щастя і доброта на світі».
І це не є обман,
а так насправді є
і нехай нас це зігріє.
Зберімо цю теплоту,
віддаймо іншим,
якщо зневіра одоліла,
зроби добре діло,
допоки є ще сила,
не задля вигоди
чи спасіння тіла,
а так...
бо це Душі потрібно,
щоб злетіти...
А можливо вона відкриє
наше серце для довіри,
то ми і це в ту мить відчуєм
всеприсутність Бога
і ту наявність доброти
саме із довіри,
що є у світі любов і щастя
вічні істини земні.
Шукаймо Бога в усьому
в якостях духовних
і при скруті,
а найперше у собі,
бо він тут присутній завжди
наявною Душею,
поки ми
іще живі.

СІВАЧ

Сумують люди часто
саме за хорошим,
за тим,
що слід хороший лишило по собі
у спогадах своїх,
або у їх ділах, життях,
які вже в минулому у нас,
однак, це не підстава є для суму,
і засвідчим це,
що якраз ця якість є
тією добротою,

яка приємністю
сидить у пам'яті у нас.
Не створимо ми маски суму
на обличчі своєму,
не нагнітаймо жалю по втраті,
бо цим ми хвіст негативу
несемо в того душу,
хто залишив спомини хороші.
Тому знаймо,
що радість та
і доброта,
які тепер у споминах лишились;
ні не в споминах –
вони в Душі у нас
зростають, і не випадково,
бо саме нам
судилось по життю
нести цю якість у собі
й для інших,
то плекаймо і поширюймо
її між люди.
Знаймо, що не марно
ми попали
у потоки
Духовності святої,
в яких ми пізнали радість;
туди, де кується
доброта і щастя,
то відкриваємо Душу ми свою
для творіння радості на Землі,
бо його ще багато
нам слід сотворити
у житті,
то цим возрадуємо
і ту Душу,
хто носив її в тому єстві,
яке змогло,
яке допомогло
нам бачити реально радість
і відчуту ту її приємність,
залишивши ці насінинки в нас,
щоб і ми були сівачами
цих якостей духовних.
Знаємо, і щасливі ми,
як і щасливі сіячі
в мить засіву,
і в хвилину їх зростання,
та і дозрівання -
в години жнив
несуть істому
радості цієї
з усвідомлення того,
що ми зуміли
прилучити себе
до покликання свого
на цьому світі.

Ось! ІСТИНА?

Ось істина! ???

... її ж немає в ідеалі...
Це має знати кожен,
бо суть її
у прийнятті її

умом, душею й тілом –
це знає кожен –
якщо легко і приємно
у відчуттях душі і тіла;
приємно споглядати красоту
природи і свої творіння;
усвідомлювати справедливість
і діяти від і для доброти,
то це і є та
істина іскома,
що милістю Бога
і життям
у благоді ми звемо.
Красота і є та чистота,
як і доброта у дії
на тлі буднів наших
орієнтиром у житті.

Хвалімо все живе,
що дихає;
все, що радість
нам дає ...
це і стан душі,
це і стан здоров'я,
що добротою засівають все,
що є навколо й у колі,
бо радість є дерево щастя,
а доброта його листя й квіти
і тільки дерево це в житті
ми можемо назвати
цим знайомим словом,
хоча за суттю невідомим.
А слово це ми любов'ю звемо,
як плід покликання німого,
що зросло в добродіяннях,
спокої і щасті,
то це і є вся істина
життя земного –
і вона одна:
МИ ЖИВЕМО!
Бо все від цього йде:
зростає тіло, дряхне,
а потім відімре;
ум загубить душу
в пошуках оправданій лжі
і дій лихих;
та все ж Душа злітає
в тихій радості своїй,
що зрости вона змогла
у кожному із нас
відомими тільки їй
темпами й плодами.

ПРИЙМІМО БОГА В УСЬОМУ

Всі люди на Землі
мають зрозуміти,
що Бог один на всіх:
і для рослин, тварин,
дерев, вітру й сонця –
він є один,
а людина ділить,

ділить навіть у однім
віруванні своїм...
Ділить й ділить,
відходячи все далі й далі
від Суцього одного,
не відаючи істини простої,
що ми усі ним
дишем, бачим,
одну водичку п'ємо
і по образу й подобі
ми одні – ми люди.
Бо навіть птахи,
дерева і тварини,
як вид – в собі одні,
а по духу,
то ми одні із ними.
А людина,
як верх природи
має розуміти,
що всі люди на Землі
між собою
сестри і брати.

Люди, люди,
схаменімося усі,
хто Розум має,
єднаймося, як та птиця у польоті,
як і інші чимось...
забудьмо цей проклятий поділ
між католиком і євангелістом,
між православ'ям і буддизмом,
між тим самовибраним
і нам поганим,
бо інакше шляху
до Бога нам нема –
мій шлях і шлях у інших
є одним,
одним для тварини, і для птиці,
травинки і деревинки,
то з чого той ганебний поділ
на раси і держави,
на мови й різні віри,
коли у нас усіх
Бог один,
як Дух Святий,
що нас єднає
і має духом нас єднати.

То знайте люди,
знаймо це,
що цим у єдності ми живі
і жити будем на Землі;
шляху іншого немає,
вибори відсутні,
бо покликання у всіх одне:
хто живе і дише,
то стяжати має Духа,
як Бога одного.
Не є Будда, не є Христос
і не є Ягве, і не євангеліст,
не син і не батько,
не Перун, як і не Посейдон,
бо вони – це ми сьогодні

в людській подобі
і по Духу
були такими, є і будуть.
Знаймо, що і квітка
красотою стяжає Духа,
тварина в інших якостях свята ...,
тому то все, яке живе і дише,
все у покликанні своєму
рівне й вільне ...
і Бог для нас у нас один:
у ньому й нас – єдинеє спасіння,
славою й життям...
бути живим
і бути частинкою єдності цієї,
бо це єдиний спосіб жити
і Бога єдиного хвалити
тим, що Бог один для всіх.

Люди, люди,
не вірте служителям церков,
папам, рабинам і імамам –
вони політики і Диявол,
як на словах,
то так і в справах;
спасайтеся від них
і єдняйтеся у Бозі
дома, на роботі і в дорозі,
бо він одна та доброта,
та радість і саме життя,
що тріпоче у лю-бо-ві,
і все це означає,
що люди бога відають і знають,
бо цим спасенна є Земля,
яка є Раєм,
яка є Пеклом водночасі,
але ж ми свідомі,
ми ж і знаєм,
що вершина Бога
є саме Життя.
Є Життя,
то це і є прояв Бога,
є Бог,
то це і є Той,
Що Є і життя творить.
То єднаймося на цьому,
бо саме цим спасенними ми є,
ми є і будем в цьому,
бо кожен має шанс
Бога в іншому узріти.
А життя молитва наша.
Якщо живемо,
то хвалим Бога,
якщо в біді,
то знаємо, що іще живі,
бо біду пізнали,
знавши радість у житті.
Не можна лишень зрівняти
життя і смерть,
бо не вміємо пізнати,
що життя минуле
сьогодні в нас клекоче.

Бо ДУХ, ДУША одвічні,

то саме це єднає нас,
а месії, пророки й книги
лиш навчати можуть нас
в пізнанні джерела енергій,
яким і є життя, яким і є
все духовне й добре,
яке ми ж і творим повсякчас.
Пізнавши Бога в інших і в собі,
то це і є тим стрижнем
всього живого,
що єднає нас, природу
без слів й прикрас.
Як повітря і людина
в житті єдині,
як Сонце, Юпітер і Земля
не мішають іншим жити –
таке ось добротворство
і є тим рухом,
що єднає людську Душу з Духом.
Тоді і гнів у ритмі звуку
напівтона буде менше,
чим і скрасить життя наше
в дитячій радості
на все життя,
бо смерть – це нові двері,
що є новим життям.

Життя – це мить,
коли воно у радість,
життя в стражданнях –
це пошуки дверей в кімнату щастя
у довгій темній коридорі.
Тому ми просимо усіх:
запаліть свічу Душі
добротою, милосердям,
щоб освітлений коридор життєвий
був порогом трохи ширшим
в життя нове,
бо навіть мить радості в житті
і є життям, яке не рівне всьому
животінню не простому.

Бог один
і він єдиний у поєднанні
якостей хороших,
а якщо є і плохі,
то приймімо за підказки,
щоб життя щасливе будувати.
Бог один і він
в єднанні Духа,
бо Бог живий у всьому,
що живе і дише...
Сприймаймо Бога в усьому,
що життя ознаки має.
Хвалімо Духа,
бо ще можем.
Приймімо за сенс життя людини
те, що Богом звемо.

**ТВОРИ ДОБРОТУ,
БУДЬ ДОБРОТОЮ**

Доброта –
альфа і омега
злагоди і миру на Землі;
радості і щастя
серед людей і у всьому,
що люди творять навкруги;
красоти землі і неба,
щедрості повітря і води.

Доброта –
сльоза радості у Бога,
творіння і набутку
й сльоза моя в печалі,
у безвиході і злості.
Хто ж знає між ними межу?
Та мабуть той,
хто знає суть добра і зла,
хто добродіяння творить
не для себе чи комусь,
а просто так:
як дихати повітрям,
чи пити воду.

Тоді це не стурбує ум і душу,
тоді це не є поміха іншим,
бо ми є та чистота джерельна
і звичайний стан життя.
То приймімо людей і світ,
обставини й свої діла,
усе і все саме так як є,
як ми сприймаємо собою,
як відчуваємо душею,
що ми лиш крапля доброти
у Всесвіті оцьому.

Не робимо добра,
чи не в змозі
пізнати щастя,
то бідні ми самі
умом й душею
і Бог наш такий же:
не шле нам радості й достатку,
а там десь на небесах
лежить і п'є амброзію утіхи,
не дбає за кожного із нас,
забув, чи що,
що ми його творіння?
Ні, не забув,
коли ми так питаємо,
коли ми все іще шукаємо
Бога й Доброту
в собі й у комусь,
бо напевне знаємо,
що і ми,
допоки живі
у змозі
і у потребі Духу
так життя прожити,
щоб добрі справи
по собі лишити.

Твори добро,
будь добротою

скрізь й у всьому.
Нехай душа зростає наша
на ґрунті цьому,
то ми умом і тілом
зростатимемо із нею.
А, можливо, ...
не вистачає духу
доброту творити,
то хоча б не роби нікому
злого і лихого.
Так, почни із цього:
з того, що ми проснулись,
що ми побачили й відчули,
в собі найперше,
ці прояви доброти і зла –
і все це у порівнянні з кимось,
бо лиш потім
душа нам вкаже сміло:
«Дій гідно і справедливо».

Нема отця,
немає й сина,
бо це є із життя
і є ознакою
наступності і вічності життя
в усьому.
Немає пророків, месій і святих,
ібо для Бога Духа
все це є джерело єдине
енергії Духовності святої,
бо де б не була вона
і в чому б не проявилась,
чи тільки знана,
що все із джерела Добра,
яке пізнати,
розкрити,
чи навіть зрозуміти
не кожному дано ...
Ні, кожному дано,
та не кожен готовий
доброту творити:
один не знає як,
інший не бажає вчитись,
другий ще наснаги і розуміння
не хоче проявити,
щоб у радості прожити,
щоб у радості дарити
скрізь і у всьому.
Бо саме з кожної крихітки малої:
чи то красоти,
чи то в радості прожити,
чи то любов взлеліяти,
то маємо ми знати,
що все із Доброти
ми маємо почати.

Бог один
і він єдиний у поєднанні
якостей хороших,
а якщо є і плохі,
то приймімо за підказки,
щоб життя щасливе будувати.
Бог один

і він в єднанні духа,
бо Бог живий у всьому,
що живе і дише.
Сприймаймо Бога в усьому:
у людині і травині ...,
в усьому, що живе
і має ознаки руху.
Хвалімо Духа,
бо ще можемо.
Приймімо за сенс життя людини
те, що Богом звемо!

Бог і в нас,
як і у всьому.
Із добрих справ
він паростки пускає
і радість творення у них
є свідченням отим
наявності Бога
скрізь і у всьому.
А хто зрозумів
суть добродіянь безкорисливих,
той тихою радістю підріс.
Підріс до вміння добро творити
і вмінню цьому порадіти,
то в цілому це щастям зветься.
Це стан душі, ума і тіла
і якщо людина
це змогла свідомо
сприйняти і прийняти,
то душа єднає.
Єднає цю людину з Богом,
бо це і є та дія
єдності святої,
яку любов'ю ми назвали.

Христос сказав:
«Я світ ...,
і світ Вам, люди, відкриваю,
як і інші із пророків ...,
бо через любов шлях єдиний
у кожної людини
в лоно Бога
на Землі
і у Всесвіті усьому
маємо ми знати,
як та істота,
як той носій енергій Духу,
які в усвідомленні людським
є воротами
і майже без повороту
в фізичний мир,
а лишень мудрістю і милістю,
відчуттями і думками
вони вже є тим Духом
енергій благих,
милостивих і милосердних,
справ добродіяльних
в людях інших,
які ще слідом йдуть.
Йдуть секундами і днями,
роками і віками.
Прийміть мене таким

і Духом світлим освітіть
дорогу
ко Богу
іншим,
кажу я вам, апостолам своїм», -
і люди не сприйняли,
і не прийняли
у своїй масі
в життя свої
постулати Божі ось оці
у творчу працю,
у мир злагоди і миру,
де справедливість з правди
мала би зростати,
а тому Бог
через оцю руку
знову людям забажав
шлях в любов вказати:
«Починайте з доброти,
зуміймо нікому не помішати у житті,
будьмо пильні –
зло і гнів,
гординю й зависть,
розкіш й осуд,
а найперше у собі,
користолюбство і таку ось «владу»,
яка все таки є на Землі –
не прийняти,
бо це вже шлях
до бога іншого,
що живе межі людьми,
хоча живе він і у всьому,
що життя ознаки має –
це наш Диявол,
як прояв проблем
і різних негараздів.
Тому будьмо й пильні
і в цьому стані молитви
зуміймо розпізнавати
цей шлях давно відомий
і незримий,
який проходить кожен,
бо людина так виросла душею
і має можливості ума
діяти уже свідомо:
і не заради виживання,
і не із інстинкту
себе назвати богом завтра,
хоча саме так воно і є,
коли зросла людина духом,
то ці енергії Душі її
вже не повернуться у тіло
і не проявляться у тверді каменя,
чи у негативі,
а легенько над людьми
над усім, що живе і дише,
а то ще й нижче
ангелом невидимим вже є,
ангелом духовним,
що водить кожного в житті,
в життєвих ріках
по всіх усюдах
і тисячоліттях,

охороняючи таких,
хто вчиться Духовність полеліяти,
чи допоможе через докори сумління,
заблукавшому
не піти шляхом в прах,
бо з праху, із піщини
життя знову зачате буде.
... і знаймо, що піщина
теж є організм,
хай не прийнятний іншими за рівню,
але вона нам усім рівня,
вона ж бо серед нас –
людей, тварин, чи деревин ...
із нами, чи без нас свідомих.
Ось так приймемо
й ми в життя своє свідомо,
то вже знаємо і пізнаємо
істину оцю,
що з доброти
радість і щастя виростає;
так, саме та Божа якість Духа,
що єднає нас усіх
у всіх стихіях:
повітрі чистому,
водиці живодайній,
землиці родючій,
теплоти від зірок і сонця,
бо все це і єднає їх,
як все, що живе і дише –
і це є та Духовність,
це і є та якість Духа,
це і є та енергія жива,
яка єднає нас усіх.
... і це стихія в русі,
але це і не стихійне,
бо це як певний розпорядок –
це лад і мудрість
на знаннях простих
і тих казусів здоланих,
і суєтливості зміст.
Ось так ця Духовність, Бог
не є стихія, хаос,
а наш господар,
організатор мудрий,
що водить кожного за руку.
То і хвалімо цю енергію творящу,
що жива і дише
у всьому видимому і невидимому,
чуттєвому і благому,
що має Розум проявляється,
або на протязі життя одного
і не проявиться зримо і чутливо
і не кожен цю можливість має ...
однак похвально те,
що кожен здатен
почати життя своє
у добродіяннях,
бо вони ростять Довіру,
Злагоду, Мудрість і Благо,
Радість життя й Любов у всьому,
яку кожен хоче мати.
Якщо хоче, то і має:
вчиться добротою засівати

думки й слова свої,
щоб діла із них зростали в благо
в собі й навкруги;
вчимось й ми дарувати,
бо саме це вчить нас щомиті
відчувати радість,
бажань летіти,
у потребі з іншими ділитись
і цим незримо ми зростаємо духовно
відчуттями легкості творіння,
бо це вміння –
творити Благо,
Благо засівати,
Благо спостерігати
і з Благістю плоди збирати.
Тому ми й сприймаємо такі дії,
як покликання людини –
добро творити,
а в доброті благо відчувати,
свого Бога пізнавати.
Цей Бог – він твій, його і всіх
від мала до велика,
сьогодні
і в просторі безмежнім
приймаймо і пізнаваймо,
бо він Душею в нас присутній
і ми теж його є діти,
як і він є народжений нами ...
явно й прямо.
Якщо це станеться із нашого ума,
то і Бог такий же житиме у нас
різною умів,
політиків, богів;
такий, який він і є насправді
в нас живим:
жорстоким і караючим,
хитрим і блукаючим.

Не можна розділити,
не можна взяти
Щастя й Блага,
але ж вони то є,
то вкажемо прямо тут:
«Звільняймо життя своє
від користолюбства й вигоди
у нагромадженні речей на прозапас,
бо знаймо, що це ум наш приводить
в оцінку, змагання, суєту й обман -
це менший брат Диявола людського,
що страхом зветься».
Ми боїмося жити,
ми не вміємо пізнавати суть життя свого,
нас не вчили ...
вчили, вчили – і Ісус, і інші,
але й дотепер все ж ми у страху живемо,
тому і діла наші ось такі:
вбиваємо, не даючи іншим жити,
а інші теж бажають нас же вбити.
Однак життя вічне з погляду людини,
енергія життя є незнищенна –
вона вже в іншому росте,
але уже не в нас,
бо в нас залишились болячки тіла

і скоротили ми життя в роках
радості життя не визнавши.
Душа страждає –
вона невдачами і болячками
бажає нас навчити;
вона є стрижень життя у тілі
і попри все продовжує нас вчити,
вчити все ж творити
доброту во благо,
а ми із покоління в покоління
сім таких життів вбиваємо,
вбиваємо, бо ідеологія бога-сатани проста:
вбив - і проблему знято зовні.
Та не так воно вже є,
бо і в бою є промахи
і кулі чи осколочки сліпенькі.
Там всі воїни
і всі вже злі,
не знаючи на кого,
йдуть у безтямі убивати,
в надії легко вмерти,
втекти від життя такого...,
але ж ми його творці,
але ж і ми його руйнівники.
Кожен може вибирати
у пристрасті своїй ...
... і вибирають: убивають,
а життя, скажемо для розуміння,
саме цінне
і цінне саме тим, що є безцінним,
бо хто зумів пізнати життя у радості,
хто щастям зумів розділитись,
хто любов прийняв всім серцем,
той життя берегтиме,
той все віддасть за життя таке:
віддавали руку, віддавали замки...,
аби лиш зберегти життя ...
бо живучи, ми можемо мати,
а мертвому і слово рідко хто вже скаже.

Негоже і вкрай погано,
що нас у кожному житті
вчать вбивати ...
людину чи тварину,
деревину чи чужу хатину,
принизити когось
чи в сім'ю чужу підло влізти,
або свою зруйнувати,
змусивши сльозами сиріт
землю й цвіт омивати ...
і саме так ми отримуємо у спадок
душогубців на Землі,
бо сусід поганий, поляк гордий,
а інший має темну шкіру,
або ж має іншу віру ...
-убий,
убий же душогубець!
Ні, не вбивай,
зупинися, озирнися –
скільки навкруги життя у всьому,
збережи своє і іншим дай пожити
саме те і таке,
яке душа принесла в тіло.

Зупинився, усвідомив ...
зробив добре діло,
а ще скільки зможемо добра створити,
аби жити і творити.

Чи ж не ми поспішаємо додому,
щоб відпочити тілом і душою;
чи ж не ми складаємо різні плани,
щоб у праці заробити гроші,
а вже потім щось приємненьке купити,
відчувши гідність і свободу при їх траті,
чи зробити певну дію,
як нам хотілося вовіки?

Тому ми й питаємо:
«Для чого ж ми вбиваємо,
чи готові вбити,
образити когось,
чи обманути ...?»

Бо боїмося вчитись жити,
приймавши лозунг
прагматичного ума,
що краще проблеми нашого життя,
які є лиш підказками для нас,
але ж ми горді,
злі за невдачі,
маємо сокиру,
машину чи гвинтівку
і в страху бажаємо
убивати, знищити візуально,
не знаючи того,
що проблем ми не позбуваємось ніколи,
бо вони в життя приводять інші.
А нам все важче й важче ...,
то знаймо,
що енергія незнищенна -
і блага вона чи зовсім зла.
Усвідомляймо це,
і те
що рівнозначно повітря порубати
чи батогом воду розділити,
та тільки помахом отим
ми промахнулися ...
і розрубали ногу,
чи каплями змочили одяг,
а де ж гнів і зло?
-в розрубаній нозі ...
Отака то суть страху
і дії в ньому безталанні,
бо повертаються, як той бумеранг
до нас
і в життя наші.

Подивіться люди пильно,
що з часів Адама,
та і в тих,
десяти,
цивілізаціях, що були,
людина убивала
і вчилась убивати –
казки, міфи, історії,
святенькі книги,
і у них все війни,

війни, вбивства,
а жити в злагоді і мирі
нас вони не навчили,
та і сучасне людство тим же возом їде.
Чого ж це так?
Відповідь одна –
доброти у нас немає ...
немає доброти у кожного із нас.
Вона то є, та соромно зізнатись,
та й страх проймає - а що скажуть ...?,
та ще й осудять,
в тюрму посадять,
а то ще і вб'ють,
як не раз бувало.
Тому людина так і каже,
що добро болі робить.
Болісно, коли це раз,
або по вигоді.
Одначе, коли це є наш стан,
коли ми прийняли добродіяння в благо,
то і світ змінити зможемо гуртом
на кращий і спокійніший –
де доброта і радість
є рушієм свідомим
і кожному відомим,
то зрозуміти зможе кожен,
що і ми є творцями Бога.
Та так на жаль не є,
бо ми є почасти
творцями сатани.

Бо Бог, це не тільки те,
чого ми і не знаємо,
чого і відать не бажаємо ...
Бог – це не тільки ми.
Це все те,
що навкруги ...
і ми;
це і повітря,
яким ми дишемо;
це і їжа,
яку ми споживаємо;
це і думки з словами,
якими ми оправдуємо дії,
чи будемо свої надії;
це і саме життя,
що путь життєвий засіває;
це і сонце,
що зігріває тіло,
зігріває повітря й землю;
це і дощова краплина;
це і плин води в ріці;
це припливи і відливи
океанічні;
це надра й гори ...;
це, насамкінець –
спочатку й до кінця
і все ж без меж
взаємини між ними.
Ось так живе усе живе,
що енергію життя має.
Воно і не питає,
і не шукає мети,

смислу і вигоди –
живе і слід по собі лишає,
даючи своїм життям
умови іншим жити ...
І все оце ми назвемо добротою,
чого й людина мала би повчитись,
бо хтось то творить доброту у світі,
коли життям наповнена Земля.
Життя є Бог ...
Але ж він із доброти росте,
добротою засіває все,
і нас із вами –
і так віками.
Але чогось ця якість Бога
так від нас далеко,
як і сам Бог –
і так чогось прикро,
що ми віками
ці оманливі постулати
в свої життя приймали,
відмовляючись доброту творити,
як щось антисоціальне,
аморальне і шкідливе.
То знайте люди, знайте,
що думки такі
і привносили у добродіяння
енергії лихі
з тим результатом плачевним,
а тому й наяву прислів'я тут доречне,
що справи благі досить часто
нас приводять в пекло,
бо страх наповнював на ділі
всі починання благі,
а доброта і милість
є лиш булькою із мила -
її видно,
та взяти неможливо;
її видно,
та пуста вона всередині.
То візьмімо іншу сучасну кульку –
дитячий шоколад з подарунком,
що зветься «кіндер»,
де смак прекрасний і пожива,
де оздоба мила
і подарунок всередині,
аж хочеться благодарувати
і сказати, що це добра штука.
Добра штука і добротою віє,
то до цього й просимо усіх
і неодноразово –
робімо добрі справи
без очікувань на винагороду
і знаймо просто,
що невідомому приємно буде,
і він цього не забуде,
а захоче теж зробити добру справу
хоч і не свідомо
у цьому круговороті
добрих справ
і радості за них...

То творімо доброту,
бо вона приносить радість

нам і всьому.
Творімо радість
допоки живі,
бо цим ми так щасливі
і від стану щастя
ми входим в стан багатства –
провірте й перевірте
оце раз і назавжди.

Тому і просимо усіх,
хто може
і незалежно –
хоче чи не хоче,
але подаруймо
усмішку щиро;
побажаймо всім здоров'я
і творчого натхнення,
бо і цим ми ростем душею
разом зі всіма
на радість,
на щасливу долю
нашим дітям,
і квасолі, і тополі,
сонечку і зірці.
Тому дякуймо усім,
що добротою ми зуміли
добрим бути увесь світ.
Це ж не так багато,
а так багато –
і так радо
ми навчимося день новий стрічати».

Коли, коли
вже люди заговорять,
коли пізнають зміст
коли приймуть доброту,
як основу щастя і любові,
коли почнуть читати те,
про що пише наш земляк –
Сергій Миколин???,
та і інші ...
коли вже заговорять
всі люди на Землі
про ті слова,
які бриніють на папері,
які є у кожного в душі –
побачмо Бога у собі,
бо він у наших справах добрих.
Коли вже заговорять поліщуки
про життя краще
і про Бога,
бо не просто серед них
слова родились ці,
а не про бурштин,
про оселі-замки,
про гектари
і доляри,
і згадають,
що є Бог –
Бог істини і правди,
що Душа є наша
для кожного поводитирем в життях

і всього того,
що навколо.
Як русло річки несе ті води
в океан Земний,
так і Душа веде кожного із нас
в підказках і повчаннях,
які ми звемо гнів, обида й зло,
невдачі, кризи й війни,
бо йдуть вони в життя наші
зовсім не випадково,
а ум у нас так вже закоснів,
що не бачить вже нічого
і, можливо, оце слово кого небусть
поверне у житті до Бога.
Тоді і гнів у ритмі звуку
напівтона буде менше
чим і прекрасним буде
життя наше:
в дитячій сміху наших
без болячок на схилі літ,
бо смерть – це нові двері,
двері, що є новим життям.
Життя це мить,
коли воно у радість;
життя ж в стражданнях –
це пошуки дверей в кімнату щастя
в довгій темній коридорі.
Тому ми просимо усіх:
«Запаліть свічу Душі своєї
добротою, милосердям,
щоб освітлений коридор
був тільки порогом ширшим
в життя нове всім,
бо мить радості в житті
і є життям,
яке рівне всьому
животінню у стражданнях».

Закликаємо Духа,
Вас, люди,
просимо і благаємо –
усмиряймо гнів, гординю
зависть, злобу
виганяймо з дому,
що тілом і умом зветься,
жадібність і осуд
і то найперш дарунками,
«покоряймо» їх словом добрим,
а там і ділом,
то так ми Бога взрієм
на взаєминах щирих:
«Бажай, роби іншим все,
що нам миле,
тоді й Земля буде жити
і нам все у радість буде».

ЗАПОВІТ

Читайте книги написані із нами
про облаштування життя свого,
про доброту і красоту інших,
про вміння у радості
роки довгі жити,
про талант дитячий,

про наш ум незрячий,
про Душу чисту
і серце справедливе.

Це шанс себе пізнати,
суть духовності своєї,
побачити Бога у всьому,
плекати якості духовні,
щоб жити в спокої і мирі
щасливо і при здоров'ї:
«Молитва», «Дорогами життя»,
«Про політику», і «Про дітей»,
«Мудрість усвідомлення в пізнанні життя»,
«Спомин про любов чи її химера»,
«Щастя - смисл життя» чи «Плин життя»,
«Духовність людини» чи «Ось. Істина?!»,
«Слово» чи «Думки»,
або віршовані збірки оці:
«В пошуках духовності» чи
«Плекаймо душу» і
«Доброго дня, Люди й Всесвіт»,
бо все це про Вас
і для Вас
послав Господь.

І ці знання про Всесвіт,
про доброту і дружбу,
милосердя і любов,
бо вже читаючи про це
трепетом знайомим
забилось серце
і душа стомилась,
чекаючи на них;
тепер же в радості засвітилась,
приймає ці слова,
що для Душі
і від Душі
з потоків Духовності живої,
як покликання Людини.

Позвали нас на Землю
свічу у своєму серці запалити,
свічка та не зі шнура й воску,
а із щасливих днів
і доброти у всьому.
Запалить її з любов'ю
і освітіть дорогу тим,
які ідуть за Вами слідом.

Читайте і сприймайте
за правдоньку святу,
і у життя приймайте
ділами і словами,
то Бог полегшить
життєві ноші
і роки життя продовжить.

Писати вже не хочемо,
бо ум не бачить результату.
А так хотілось при житті
бачити цю милість Божу
в пізнаннях суті
слів у цих віршах,

які зростали б у словах
хороших, мудрих
і в ділах добрих,
які б у взаємодії
ростили б радість у житті.

Писати вже не хочемо,
втомилась до немочі у тілі,
хоча ще можемо:
Бог думки формує в рифми,
чи так і сяк,
а ми по листку
літери в слова складаємо
в надії –
доброту засіять
межи люди...
хоч цим...
на що іще здатні
для Душ наших
і Духові Святому,
бо і йому є потреба,
щоб подати зневіреному
у спробах щастя бачити,
або уму дорогу дати,
щоб навчився він прощати,
навчити бачити підказку
у зламаній нозі,
що не туди
його бажання тягнуть...
А турбот і клопотів у нього предостатньо,
щоб нас із життя в життя вести
від злидаря в душі і тілі
до янгольського відчуття
в свідомому умі
мудрим Богом бути
у житті земному,
Духом бути
у Всесвіті усьому,
бо до цього він нас кличе
в кожну мить незриму
допоки життя теплиться в тілі.

Ми Богу вдячні
в пізнаннях оцих,
які змінили розуміння
змісту подій і фактів
нашого життя
три роки тому,
не знаючи звідкіля
думками голова ясніла,
слова лягали у рядки
і ми мінятися змогли,
та все на краще.
О, Боже,
ти прийняв нас
в потік духовний,
але ми ростемо з миру
і вже ум і тіло
хоче відійти,
та щось тримає
ніби обітницю
душа давала
цю ношу до кінця нести.

В благодаріннях
міць черпаєм,
Суций Знання нам посилає
і ми спротив проявляєм,
бо свідомі ми,
що людство
не так просто розбудити
до добродіянь і милосердя,
до радості у пізнанні
життя у Бозі
і Бога у Житті.

Ми світлі
мудрістю своєю
вже тепер,
а не від того,
що нам надасть
двір чи клір
статус цей святий.

Ми є поет, письменник
по стану душі своєї,
а це від Бога і людей
приходить не за день,
а роками і життями,
щоб словом чистим
й мудрим
засівати інші душі
добротою і радістю земною
всіх і у всьому;
щоб донести слова
оці пророчі
в кожен дім
і в кожне діло.

Тому і заповідаєм
мудрі ці слова,
які прийшли звідкілясь
при закінченні життя
і як би нізвідки,
щоб лишити ними слід
на папері,
в душі і ділі;
тому й бажаємо всім і у всьому
доброти і щастя
в кожному дні і справі.

**Ми заповідаємо усім
творити добродіяння,
як шлях до щастя
і любові,
як шлях спасіння
себе, людства
і Землі.**

Шукаймо Бога у собі,
бо він із нами,
до нас і в зачатті,
в житті і після смерті,
то узримо його,
поки очі бачать,
то почуймо,
допоки не глухі

і відчуймо його наявність
скрізь і у всьому,
творімо діла хороші,
звіряючи з душею –
тоді настане мир
і злагода межі людьми
і з часом зникнуть
з обходу людського
злі слова і дії,
ненависть і зависть,
бійки й війни,
а там дивись –
і серед рослин ...,
зникнуть атмосферні перепади,
буревії і пожежі.
Бо все це корінням
виростає в людях:
в їх думках, словах і діях.

Бо Бог є доброта,
мудрість й милість,
благо і знання,
любов і сонце,
квіточка і ми ...
і все живе,
як і нерухоме,
яке красою і добротою
творить Бога
в нас й для нас
саме тут –
на Землі,
як і на Небесах.

Тому то духовне
леліяти нам треба,
творити й прославляти,
щоб зростало й процвітало,
бо Диявол кріпко в нас засів
і нами заволодів,
а ми за це йому
допомагаємо плести
обман і зраду,
гординю й гнів
із вигод мнених
і очікувань користі ...
То знаймо ...
І ми бачимо, і чуєм,
що на Землі
у Бога всього предостатньо
і саме звідси :
з доброти воно приходить
легко і щасливо,
бо все інше
у нашому житті
від ума лукавого,
лицемірного й брехливого –
та це ж ми ...
Це ми сьогодні !!!???
А вчора?...,
то це були батьки,
які нас цьому наущали дома
від материнського молока
і сімейних негараздів,

а там церкви, держави
їм допомогали
дияволом рости
межи людьми.
О, нещасні ми
у всьому!
А на завтра?
То це ж ми
вирощуємо в дитині сатану
і не одну,
а таку багатолику.

То, щоб серед людей
і в природі
запанував лад і мир,
творімо доброту і спокій,
починаючи із себе –
і кожен...
вже тепер...

ДЯКА В ДНІ

Вечірнє сонце в хмариньках бринить,
повітря у втомі тихесенько зітхає
і ми в подяці згадуємо кожну мить
в цьому дні, що минає:
дякуємо сонцю, що світило;
що освітило шлях на добрі справи;
що освітило гордість, гнів і зло,
бо при сонечку і ми зрячі,
ум не спить і тіло бодре,
а душа радіє, що вони такі,
бо на милість до інших може спонукати
і в дні буденному зернятко радості знайти.
То дякуємо сонцю і собі,
дякуємо повітря і діброві,
що дихати є чим;
дякуємо землі й хмарині,
що водицю нам дають;
дякуємо татові і мамі,
брату й сестрі;
дякуємо сусіду і дитині,
дякуємо всім, кого зустріли в дні,
бо саме разом – і не випадково
ми працювали і ми творці.

Дякуємо, що нам приємно,
і є що в дні згадати:
що доброго зробили людям і собі,
що зуміли лихе й недобре оминати.
Дякуємо за день цей прекрасний,
що ми зуміли плідно прожити в ньому,
що ми зуміли в ньому Богом бути,
що ми зуміли цього не забути
у своїх думках, словах і діях
і в цьому настрої щасливим
ми вечірню зірку оком провели,
побажали всім солодких снів
і прийняти відпочинок тілу,
а Душа цьому порадіє
і рушить в мандрі по світах і в часі,
звірить шлях з минулим

і майбутні реальності побачить.

Тому то настроєм хорошим
ми їй даєм свободу щастя нам шукати,
щоб завтра їй було що уму сказати.
Отак живемо в човнику життя
ум, тіло і душа
в обіймах Всесвіту й Природи.
Тому то дякуємо всьому й всім,
що ми живі і життю можемо порадіти –
і так із дня у день
ми можливості кожен маємо
життя в кращу сторону міняти.
Благо даримо у дні,
з благом входимо у ніч,
бо саме з благом у житті
ми будуємо Рай в собі,
а потім іншим його даруєм
в присутності своїй –
сіємо направо і на ліво
допоки в лоно Бога завітаємо,
то все це свідомо і в прийнятті
з розумінням подвигу земного.
Так, це не просто таку ношу зняти
і нести в житті одному не кожен здатен,
але саме наявність щастя в нас
є тим мірилом,
що ми на вірному путі
все життя і день при дні.

П С

Надсилаємо знову книги
у Word форматі
для всіх усіх,
хто бажає в щасті жити.
Тут підказка
й натяк не простий,
бо ці книги
нарисами є
і дякуємо Богу
в людях,
що відкрив комору Знань,
а ми ...
мудрість втратили свою,
бо рішили понести
ці слова
межи люди...
Сприймійте, прийміть
і зрозумійте,
як щастя кожен може мати
і легкість у житті;
Бога не забувати
і самим мудрішим бути
в цю мить і кожен день
на всі роки
життя свого.

Просимо вибачити
й не раз у всіх:
кому повідомленням,
а кому і пошту направляли,
та не знали,
що то були

лишень ярлички до тексту
і договір чужий...

Сором нам за незнання ПК,
за невміння керувати ним,
бо ми у цьому не мастак
і помилок зробили чималенько...
А серце відчувало ...
болить й сьогодні,
тому на цих словах
прийміть у подарунок
хоча б оце ...

Навчайтеся самі,
діточок своїх учіть,
себе почуйте накінець
і прийміте Бога мудрістю своєю.

ЗАГОЛОВКИ ВІРШІВ

ЗВЕРНЕННЯ ДО ЧИТАЧІВ	1
БАЖАЄМО ДОБРОГО ДНЯ УСІМ	2
ДОБРОГО РАНКУ	3
ДОБРОГО ДНЯ!	3
УСМІХНІТЬСЯ	6
ЩАСЛИВЕ ЗЕРНЯ ДНЯ	6
ПІЗНАННЯ У ДНІ	8
ВЕЧІР	10
СТРІТЕННЯ	10
ВЕСНА	11
ХОДА ДО БОГА	11
БОГ	12
ДОБРОТА	16
ГЛЯНЬ У ФІЛІГРАНЬ	17
МИРУ МИР	18
В ЩАСТІ	21
МАМО	22
ДРУЖИНА	23
ХОДА ЛЮБОВІ	24
ЛЕБЕДИНОЮ ПІСНЕЮ	25
ТЕРПІННЯ	26
ДОЛЯ	28
ДРУЖБА	29
ВІЙНА І МИР	31
БАЖАЙМО МИРУ	37
ЖАЛІСТЬ	39
ЗУПІНИМОСЯ У НАМІРАХ ЛИХИХ	40
О БОЖЕ МІЙ !	41
ПРОБЛЕМИ	44
ЦІНА ЖИТТЯ	46
СИРОТИНА	47
ЛЮДИНА	48
ДОПОМОГА	49
ВІТЕР ЗМІН	53
ШАНУЙ ПРИРОДУ	56
КНЯЖИЙ ШЛЯХ	57
ПРИКОРДОННЯ	58
ПОЛІССЯ	59
РОКИ	60
СТАРІСТЬ	62
ШУКАЙМО БОГА У СОБІ	63
СІВАЧ	63
ОСЬ! ІСТИНА ???	64
ПРИЙМІМО БОГА В УСЬОМУ	65
ТВОРИ ДОБРОТУ,	
БУДЬ ДОБРОТОЮ	68
ЗАПОВІТ	79
ДЯКА В ДНІ	84
П С	85

